

SZENT-JÓBI
SZABÓ LÁSZLÓ

KÖLTEMÉNYES

M U N K Á I.

Kaxinczy Páborné 1839.

42 sz. c. p.

PESTEN,
NYOMTATT. TRATTNER' BETŪIVEL.

1 7 9 1.

762594

*Ambár gyenge illatotskám
Nagyon messze, nem terjedhet,
S nagy mellyéket bé nem tölthet:
Tág lessz nékem egyy kis környék,
Ha bé-tölti illatotskám.*

GRÓF IDÖSB RÁDAI GEDEON ORPHEUS
II-dik KÖTET. HALAK' HAVAI
2-dik DARAB.

Szabó
1910
Biztonságos Könyvtári Kézirat

Nem adható el!

Debreceni R. K. Könyvtár

FOGLALAT.

I.	I	NDÚLJ-DAL.	I.
II.	Zrínyi Péter Első	Leopold Császárhoz. . .	3
III.	A' Czenczi Rózsája		12
IV.	Ovidii Trist. Libri IV. Elegia 6.		13
V.	Az egygyügyü Paraszt.		16
VI.	A' Reménységhez.		19
VII.	A' Tser-fa.		21
VIII.	Achiliestől a' Hector testét kérő Priamus		23
IX.	A' Reggel.		25
X.	Egy szép Leányhoz.		26
XI.	A' Sirhalom.		28
XII.	Herczeg Kóburg győzedelmére.		29
XIII.	Glycerium Vielandból.		30
XIV.	Az első Borotválkozás.		32
XV.	Egy Meg-vetettnek keserve.		33
XVI.	A' nagy Szület.		35
XVII.	Horatii Carm. Libri II. Ode 10.		37
XVIII.	Az én Szeretöm.		39
XIX.	Egy ifjú, a' jegy vissza-adáskor.		40
XX.	A' Poëta.		41
XXI.	Az igaz világi Bóldogság.		42
XXII.	Dobozy Mihályhoz.		43
XXIII.	A' Sohajtás.		44
XXIV.	A' Tavasz.		45
XXV.	Jó az Isten.		48
XXVI.	A' Hóldhoz.		49
XXVII.	A' bús Puttonos.		50
XXVIII.	Belgrád' meg-vételére.		52
XXIX.	Beöthy János' halálára.		53
XXX.	A' szerelmes Páfztor.		54
XXXI.	A' Fogadás.		56
XXXII.	Az Ember-szeretetről.		57
XXXIII.	Beliczai József' Sirhalma.		58
XXXIV.	Phillishez.		60
XXXV.	A' Tsermelyhez.		61

XXXVI.	A' b6ldog 6let.	62
XXXVII.	A' haszontalan V6rakoza's	63
XXXVIII.	A' j6 6lve.	64
XXXIX.	H. Koburg' gy6zedelm6re, 6s Belgrad' meg-v6tel6re.	65
XL.	A' f6 Boldogs6g.	67
XLI.	Cio6' b6s 6lveje	68
XLII.	A' Szek-f6.	69
XLIII.	Nem szeretek.	70
XLIV.	Mirabeau' hal6l6ra.	71
XLV.	A' Szerelem' B6ldogs6ga.	72
XLVI.	D6mon.	73
XLVII.	A' haldokl6 Kereszt6ny.	74
XLVIII.	Iffabb Gr6f Teleky Imr6nek.	75
XLIX.	A' meg-v6ltozott D6ris.	76
L.	A' haszontalan 6ldozat.	77
LI.	A' hir6be meg-h6lt.	78
LII.	A' halgat6s' ments6ge.	79
LIII.	A' P6tzeli Kert.	80
LIV.	Phillishez.	82
LV.	II-dik Iozsef' hal6l6ra.	83
LVI.	A' m6i Vil6g.	84
LVII.	A' Kiv6ns6g.	85
LVIII.	A' Panasz.	93
LIX.	A' D6rhez.	99
LX.	A' Kert.	100
LXI.	A' P6ntlika: eggy P6fztori J6t6k.	101

I.

INDÚLLJ-DAL DOBOZY LAJOS-
HOZ, (*midőn először táborba ment.*)

RAJTA Pajtás!
Nagy a' hajtás,
Indúlj Bukovinának,
Itt-is ember,
Itt-is fegyver
Kell a' hazának!
Tölts puskát, kardot köszörülj
Illy jó szerentsédnek örülj!
Magyar a' nemed.
Tudod ember kell a' gátra?
Lajos! hogy maradnál hátra
Menny Törökre
Hogy örökre,
Eljen érdemed!

A

Már Márs régen

A' térségen

Sípjait hangoztatja

Vitézséggel

Nyereséggel.

Népünk biztatja

A' dob, trombita harsognak

Az ágyúk zúgnak ropognak

A' várnak dülnek.

Rontnak a' Magyar fegyverek

Hulnak a' Török emberek

A' zsákmányok

Ragadványok

Halmozvást gyűlnek.

Szabáts Vára

Pancsovára

Tsak hamar következett

Mind két várral

Kevés kárral

Népünk eggyezett.

A' fok oktalan ökröket

A' gyülevész Törököket

Le - aprítottuk

El - fogtuk fő - Vezéreket

Zászlójokat fegyvereket

A' rabokat

Mint barmokat

Fogva hajtottuk.

Most a' vitézt

Bátor hív kézt

Hir, név, préda követi

A' tisztelet

Mások felett

Öket ízereti.

A' te véred sem víz Lajos!
A'nak nintsen semmi bajos
A' ki mit szeret.
Mennj! ott szerzik az érdemet
A' jó hírt, az igaz nemet,
Mennj! hogy prédát
Pénzt paripát
Nyerj fok ezeret.

II.

ZRÍNYI PÉTER, HORVÁTH OR-
SZÁGI BÁN I. LEOPOLD CSÁ-
SZÁRHOZ.

U RAM! ha a' végső sentsentia mellet
Nem - írhatott a'kép' szolgád a' mint kellett
Kedvezz egy halállal küzködő személynek
Ki rettegi terhét a' jövő veszélynek
'S ha mikor elődbe járúl kérésével
Búsult haragodnak ne - emézd hevével.
Bűnös vagyok ugyan, meg - vallom vétkemet,
Bűnös mert ellened meg - szegtem hitemet,
'S a' ferét pokolnak ösztönözésére
Fel - esküdtem rendes Királlyom éltére.
Uram! más vett rea, másoknak engedtem,
Magamtól ilyenre hidd nem - vetemedtem

A s

De hallván szüntelen a' haza inségét
 Lassú pufztúlását fok keserüségét
 Mint igaz hazafi meg-szántam, és vérem
 Fel-forrván közéjek magam bé-ígérem.
 Ha így merültem-el méllyen a' hívségbe
 'S ellened hazámért estem hit-szegésbe
 Ha szer felett üztem kötelességemet
 Felejtsd-el jó végből származott vétkemet!
 Hozd még vissza szegény lelkem ez életre
 O Király méltóztass, e' nagy szeretetre!
 'S valamelly nagy léfzen hozzám e' kegyelem
 En-is mindenekbe magam úgy viselem
 Hogy homályosságát mostani vétkemnek
 Fedezze-el méllyen fénye érdememnek.

Kérlek-is ó Uram! kérlek igazságra
 Elő harag nélkül nézz a' Zrínyi ágra
 Melly egész életét a' hartzban töltötte
 'S a' Felséged házat vérével örzötte
 Melly sem tehetségét sem éltét nem-szánta.
 Ha azt Fejedelme, 's hazája kívánta.
 Mikor Zrínyi Miklós Szigetnél el-esett
 A' melly ditsösséges érdemet keresett
 Igaz érdemével, 's vitéz halálával
 Közöltethetik az a' maradékával
 Szent-is, és el-terjedt a' Zrínyi érdeme
 Örök ditsőség közt nyugoszik teteme.
 Így mind, kik a' Zrínyi házból származtanak
 Redes Királyoknak híven szolgáltanak
 'S bár fok szakadási voltak a' hazának
 'Ez vagy amaz részre soha sem hajlának
 Hanem Austriához lévén kötelezve
 Mellette tették-le lelkek örvendezve.

Nem-nézte az Udvar ezeket hünyt szemmel
Hanem meg-tetézett gyakor kegyelemmel
Sőt annyi érdemes Familiák között
Számunkra egy Báni koszorút kötözött
Mellyért eleim-is szolgáltak hívséggel
Győzedelmeskedtek gyakor nyereséggel
'S igazán viselvén magokat mind végig
A' Zrínyi érdemet emelték az égig.
Tudom a' Bátyám-is meg-szolgált érette
Mikor az Eszéki hídat fel-égette
A' mikor Styriát Karniolióával
Vissza nyerte a' Khám gazdag sátorával,
Én-is Familiám nemes példájára
Felségednek immár voltam nagy hasznára
Mert most Croatia hamúba heverne
Szabadságról többre álmodni se merne.
Ha én meg nem vertem volna Szabolts Basát
El-fogván testvérét, 's el-nyervén táborát.

Kedvezz hát ó király egy olly gyömölds fának
Melly ha egyszer rosszúl termett az Urának
De más esztendőbe bőv gyömöldsöt hozott
Ne-légyen egyszeri vétkéért átkozott!
Ne bízd ezt a' kertész haragos kezére
Sőt tekints jövődöbéli termésére
Hogy ha a' többi fák másszor meg-tsalnának
Vehessd hasznát e' meg jobbúlt gyümölds fának.

Ditső Eleimnek bóldogúlt árnyéki
Kiket már bé-fogtak az egek hajléki
Ha még a' sir felett lebeg érdemetek
A' Császárnál értem óh esedeztetek
Oh esedeztetek a' Zrínyi nemzetért

Hogy ne - pufztúllyon - el egy hibás esetért
 Mert bár még szép ágak nőttek e' törzsökre
 Ha r'á - tsap a' mennykő el - vesznek örökre.
 Vagy ó ti már böldeg lakosi az égnek
 Kik áldozatai vagytok a' hívségnek
 Nyúgodjon tsendesen érdemes hamvatok
 Az én halálommal meg ne bántódjátok!

De ó nem! kegyelmes Uram 's Fejedelmem!
 Benned helyhez tettem minden hiedelmem,
 Te ki meg - tartását életemnek fogadtad
 Haszontalan szókkal szolgád nem bíztattad
 'S a' Zagrábi Püspök hozzám írt levele
 Királyi kegyelmes fogadásod jele.
 'S hiszem biztatásid hogy porba nem tértek
 Mellyek életemnek kegyelmet ígértek.
 Pater Forstal által küldött levelébe
 Így írt Lobkovitz - is * Felséged nevébe
 Hogy ha előbbeni útamat követem
 Meg - marad jószágom, meg - marad életem,
 Hogy senki hibámat szememre nem veti
 Felséged - is örök sir alá temeti.
 'S illy kegyes Hertzegi ajánlást - is téfzen
 Hogy egész házammal óltalmába vészen
 'S ha hogy meg nem érném többé a' Bánsággal
 Biztat a' Várad Generálissággal
 Sőt mind ezek mellett még azt - is fogadja
 Hogy a' negyven ezer forintot meg - adja
 Mellyet szükségeim ki - pótolására
 Költson a' Cassából vetteni uzorára

* Hertzeg Lobkovitz az Udvar fő Ministere.

'S hívségem jeléül nem kíván egyebet
Tsak hogy el-felejtven a' rajtunk tett sebet
Borúllyak székedhez igaz Fejedelem!
'S Fiamat - is Bétsbe hozzam ide velem.

Hittem, de hogy - is ne; ennyi ígéretnek
'S meg gondolván magam mondom a' követnek
Jó Atyám! meg-térek itt van a' jobb kezem
Fel-megyek Bétsbe - is, ám meg - ígérkezem
Cárta Biankám - is od' adom, bár éltem
Hogy ezzel veszttem - el, mind szüntelen-féltem.
Vidd - el most a' fiam előre kezesül
De meg - lásd, ha talán a' dolog terhesül,
Rejtsd - el őt a' Császár tekintete elől
Vagy pedig tudósíts engem minden felől.
De Forstal biztatván ezer ígérettel
Így szoll, mit búsitassz ilyen felelettel?
A' mit olly nagy Urak magokra válláltak
Híszed-e hogy abban valakit meg - tsaltak?
Szent a' fogadása eggy koronás főnek
A' mellyen hatalma nintsen az időnek!
Ha nem lehet hinni eggy Királly szavának
Vége van úgy minden nemzettség Jussának
Ha pedig járthatna esküdött hitével
Már úgy fordúllyon - fel a' föld fenekével
E' kép el - áltatván illy fok biztatással
El - vízfi kis fiam tőlem zokogással.
Nem - is eset femmi olly nagy keservekre
Mint mikor kis fiam borúlvan térdenre
Sírt és reménykedett az Isten nevébe
Hogy ne adjam ötet idegen kezébe.

De még azután is hogy már, Bétsbe voltam
Mikoron Minifter Hoher Urral szoltam

'S él - végeztem volna vele beszédemet
 Ezt mondá nyájason meg - fogván kezemet
 Nem fog olyan igen ártni ez az eset
 Tán hafznál magának vele egygy keveset
 Hogy a' melly órába fegyvert, 's kardot ránta
 A' következendő fertályban meg - bánta
 Mellyel az Udvarnak meg - bizonyította
 Hogy bár mások miatt hitét fel - rontotta
 De csak hamar meg - tért régi hűségére
 'S vigyázott a' Zrínyi Nemzet érdemére,
 És így hogy bár benne vólt a' párt ütésbe
 Allandóbb a' hitbe mint a' hit szegésbe.
 Azért - is a' Grófnak mindent el - engednek
 Meg - hólt érdemei fel - elevenednek
 'S mint Phoenixnek vagyon porától élete
 Meg - jön a' Zrínyi ház el - tünt dicsérete.

Csak hamar azután ismét lévén nála
 Lobkovitz a' Herrzeg szinten ott találá
 'S Ezt mondá Hoher Úr jelenlételébe
 Bizhatok Felsőged kegyelmességébe
 Csak hogy az itt felyül háborgó községet
 Melly Nádasdi alatt még pufztit, ront, 's éget,
 Emlékcztessen - meg tett - esküvésére
 És keritsem vissza Felsőged kezére.
 Mellyet szerentsésen ha végbe vihetek
 Minden pártütőknek meg - marad életek
 En - is a' meg - ígért Generálisságot
 Fel - nyerem, 's várhatok több több méltóságot.
 Ó ezt melly szívbeli örömmel ígértem
 Látván hogy mások - is meg - tartatnak értem,
 'S írók Nádasdinak mindjárt egygy levelet
 És íme jön reá a' kívánt felelet

Hogy a' fel-ült népet mindjárt el-széleszti
Stahremberg Generalt szabadon ereizti
'S követvén példáját az én hívségemnek.
Hív szolgája léssen a' Fejedelemnek
Noha meg-valhatja ki ki jó lélekkel
Melly nagyot használtam én akkor ezekkel
Mert midőn a' Tábor két szoros hegy között
Egész erejével kerefztiül költözött
Akhor a' kurutzok meg-nem-tért-eszkekkel
Le-verh ettek volna tsak pufzta kövekkel.

E' jó lépés után olly nyugodtan éltem
Hogy még a' le-eső egektől se féltem.
Míg maga Felséged félni meg-tanított
Mikor kis fiaimmal tömlőtze tafzított.
Mikor le-tartotta jószágom, 's mindenem
Idegen törvénnyel dolgozván ellenem.
Mikor bús menny köved, mind addig üldözött
Még itten talál-fel e' rab lántzok között
Mikor el-jött hozzám e' rettentő levél
Zrínyi úgymond meg-halsz! mivel nagy bünt
tevé.

Ó nem igaz Felség! halgass a' törvényre
Tsak úgy nézz itt reám, mint eggy jövevényre
Mert lévén törvénye a' Magyar Nemzetnek
A' Bétsi punkrumok nem kötelezhetnek.
Ha tehát Felséged koronás fejével
Azt fogadta nekünk tett-esküvésével
Hogy a' nagy szent István kardja óltalmába
Meg-tarja a' törvényt előbbi vóltába:
Ó miért állit hát Németek elébe
A' kik jövevények hazánk törvényébe?
Mert bár ez - is halált diktáljon éltemnek

Tsak még - is könnyebben esnék a' lelkenek
 Ha törvénye szerént a' hazám földének
 Bár akar mitsodá kinnal meg - ölnének.

Nagy Felség! reszketek, 's alig bírom kezem
 Ha végső órámba arról emlékezem
 Mit fogadtak legyen a' sok fő emberek
 Hoher, és Lobkovitz első Ministerek.
 Mit fogadott Forstal, 's a' Püspök levele
 Nem de nem Felséged tett hitének jele?
 'S íme, mind azoknak félre - tételével
 Játtzik egyy Császári Udvar a' hitével
 Noha a' Pogányt - is, ha azt fel - bontotta
 A' nagy Isten, példás képen meg - rontotta,
 Várna is híres lett László esetével
 Mivel nem gondola a' Török frigyével.

De, 'szent az Igazság, meg - kell álni e'nek
 Nints - is semmi baja az erdemetlenek.
 Én, nagy bűnös vagyok, és ez egyy vétkemmel
 Kotzkáztam hibáson, fejem, 's életemmel.
 Es ha törvényünknek szent parantsolatja,
 Meg nem változhatván fejem el - tsapatja
 Nem zúgolódhatom, 's nem szóllok ellene
 Mert a' halandóknak törvény az Istene.
 De mivel a' fiam üres e' hibától
 Szabadíttasson - fel a' fogság kínjától.
 Légy ó igaz Felség! egyy kis kedvezéssel
 Ne - ölly búsultodba kettőt egyy ütéssel.
 Ha már én el - veszek adj néki életet
 Ne írtd ki egyyszerre a' Zrínyi nemzetet.
 Talán meg - gondolván haláломnak okát
 'S Ditső eleinek követvén nyomdokát

III.

A' CZENCZI RÓZSÁJA

FAKADJ piros rózsza fakadj tsendesen
 Kellemes illatod' hintsed kedvesen
 Mert a'ra tartalak
 Hogy másnak adjalak
 De tudod-e kinek?
 A' szép Czenczinek!

Czenczi kedves gyermek szívemnek fele!
 Őt ha el- veszteném meg- halnék bele
 Más ha mást kedvellett
 Nékem Czenczi kellett
 Czenczit úgy szeretem
 Mint az életem.

Teremj kis fa teremj! fokat 's szépeket
 A' szép Czenczi nagyon szeret titeket
 Czenczi azt szereti
 Ha az öltözeti
 Tele van rózsával
 Rózsza szagával.

IV.

OVIDII TRIST. Libri 4. Elegia 6ta.
 (*Tempore ruricolae patiens fit taurus
 aratri.*)

A' BAROM-is az idővel
 Szokik a' vas ekének
 Tört nyakkal, 's le - süttöt fövel
 Enged járma terhének.

A' vidám ló idő múlva
 Szokván - meg az oskolát,
 Kemény szája el - lágyúlva
 Vefzi - fel a' zabolát.

Az orofzlány olly erővel
 Sem marad miúdg vadúl,
 'S a' nagy elefant idővel
 Embert szólgálni tanúl.

Idővel a' vad egresek
 Lágy szőlő szemmé nőnek,
 Hogy az almák jók 's édesek
 Köszönjük az időnek.

A' kalászt a' búza szemet
 Az idő meg - érleli
 'S a' leg - keményebb értz nemet
 Izre porrá tördeli

A' szomorú szív bánatját
 Az idő el - oszlatja

'S a' könnyes szem bús harmatját
 Jobb kézzel szárítgatja,
 Hát az idő mindeneken
 Segít tsalhatatlanúl
 De szívem e' kereszteken
 Szenvedni még sem tanúl.
 Már két nyár kéttzer aratott
 'S két szüret múlt-el vélek,
 Hogy hazámtól el-tiltatott
 Száni-kivetésben élek.
 Még-is azolta békével
 Szenvedni nem tanúltam
 'S küszködöm kínom terhével
 Mint midön el-indúltam.
 Így fel a' szokott tinó-is
 Görbe járma terhétől,
 Retteg az oskolás ló-is
 Zabolája életől
 Most már én-is süllyofabban
 Szenvedek mint az előtt
 Mert hogy érezhessem jobban
 Kínom az idővel nőtt
 'S E' keserves rab életet
 Ha még így nem esmértem
 Most hogy esmérnem kellett
 Szívem duplázva sértem.
 De hogy - is bírjam keresztem
 Illy tsüggedő erővel
 Vidámságom ha mind vesztem
 'S avúlok az idővel
 Az új bajnok - is erősebb
 Sokkal az új homokon

Mint a' ki ott lett idössebb
A' vívó piatzokon.

Lankad a' vitéz - is vére
Ki - ontott ferdőjébe
'S unván tsorba fegyverére
El - megy lakta földébe.

Nem árthat az új hajónak
A' szél vész dühössége
De lehet, 's lessz - is az ónak
Egy szél vész által vége.

En - is kínom súlja alatt
Már lettem békételen
Mert a' mint az idő haladt
Kínom - is nőtt szüntelen.

Hidjétek - el hogy lankadok
'S gyengül ina lábomnak
Hosszú időt nem - is adok
Hogy vége lessz kínomnak

Mert ah, erőm fogyatkozott
Oda színem 's mindenem
Testem hőr tsontá változott
Alig bírom tetemem.

'S erőtelenült testembe
Erőtlenebb a' lélek,
Midön minden lépésembe,
Tsak kint tsak jajt szemlélek.

Ah nints Róma és Romával
Barátaim sintsenek
Életem kedves párjával,
El - maradtak mindenek.

E' helyett rajtam az átok
E' vad nép közepette

Így a' mit látok 's nem látok,
Eltem meg-emészttette.

Nints - is egyéb reménységem
Mellyet bús lelkem talál
Hogy kínom 's keserűségem
El-temeti a' halál.

V.

AZ EGGYÜGYŰ PARASZT.

AMOTT a' hegyek oldalába
Eggy kis mezei talutskába
Eggy földes Uraság l:kozott
Ki eggy levélre várakozott.
'S hogy meg-kapja az izenetet
A' postára küld eggy követet
Kinek meg-ígér jó áldomást
Tsak hozza hamar azt az írást.

Sokat tesz eggy ittze bor ára!
A' paraszt-is fut a' postára
'S kérdez levelet az Urának
Hogy azt ki-válthassa magának.

A' Posta akadván kettöre
Ki-tartja a' kezét előre
De Pál nem tudván az árához
Hát hogy adjuk? Szóll a' Postához

A' Posta

A' Posta magát el-neveti
 „ 'S notz krajtzer „ ez a' feleleti.
 „ De hogy Uram! a' méreg drága
 Négy krajtzár lessz illő váltsága.
 Nyóltz krajtzár? e' fél nap szám dija
 Fél márjás tsak eggy kis pénz hijja.
 Hifz, én meg-fizetek emberül
 Ez úgy-is a' szemetre kerül.
 „ En, mond e', nemkontolok fele
 „ Ket nótz krajtzer tsak nid a' fele
 „ Ennye no, hatot adok érte
 Tudom illy drágán más nem kérte
 De ezt meg-adom az Uramért
 Kend se - pereljen két krajtzárért.
 No fogja kend. “ A' Posta erre
 R'á néz ez izgága emberre
 'S így felel komor tekintettel
 „ Notz krajtzárir akarot tett-el.
 No mond Palkó én meg-vénhedtem
 Kenyeremnek javát meg-ettem
 Sokat bé-vettem köszönettel
 Nem-vólt bajom tsak e' Némettel
 Semmit fens-enged a' szavából
 Vegyen a' lidértz a' bóltjából.

Azomba, hogy már meg-fizetett
 Míg a' Posta járt 's keresgetett
 Laflatskán az asztalhoz ment
 Vagy két levelet ingyen el-tsent:
 'S mint ki szénáját jól rendelé
 Pipát tölt 's ballag hazafelé.

Az Ura mihelyest meg-látja
 Kérdezi tőle, no Pál bátya
 Hát kapott kend még - is levelet?
 Úgy-e, hogy el-jött a' felelet?

„ El-ám, de Uram meg-vénültem
 Hogy még úgy öszve nem-kerültem
 Nem-volt illy ára a' levélnek .
 Miólta tsak emberek élnek
 Mikor két kis femmi levélért
 Hidj-el az Úr hogy nyóltz krajtzárt kért.

„ Jaj kend a' Postát nem-esmerte
 Hiszen úgy van az ország-szerte
 Szabott ára van ott mindennek
 Már oda tsak fizetni mennek.

„ Bár-is Uram! de nem jól tette
 Ki azt elsőbe meg-fizette
 Mert el-is kenyesezik vele
 Ha mindég el-kél a' levele.
 De én bezzeg, ha meg-fizettem
 Azt a' Németet r'a-is szedtem.

„ Hogy hogy? Jaj mert Uram az alatté
 Míg ott a' posta jött ment szaladt
 Már az Isten vagy áld, vagy meg-vér
 De látván hogy annyit meg nem ér
 Még hozzá loptam két levelet
 Úgy-e, hogy e' nagyobb emelet?

Az Úr katzag, 's kérdezi tőle
 Hát már Palkó mi lessz belőlle

E' mind kettő a' más levele
De kend osztán mit tsinál vele?

„ De biz Uram nem - megy e' kárba
Mert van egy ötsém Fejérvárba
Kit ez előtt két esztendővel
Egy verbunkos el - vitt erővel
Jó lessz néki az eggyik levél
'S meg - izenem hogy az Ur - is él.

VI.

A' REMÉNYSÉGHEZ.

Ó HA reménység nem - lenne
Eltét ki - kívánhatná?
A' szereleni mire menne?
Ha magát nem - biztatná!
A' raboknak mi lágyítja
Keserves vas lántzait?
A' hajósnak mi indítja
Utra tört tsónakjait?
A' mély tömlötz fetét alját
E' teszi világosnak
A' beteg vas derék-alját
Lágnak 's nyúgodalmosnak
A' keservet a' bánatot
Ez lassan el - osztatja

Ez a' könyves ábrázatot
Tsendesen szárítgatja.

Hány nyomorúlt, hány szegénynek
Folyna naponként vére,
Ha fénye eggy jobb reménynek
Nem - sütné bús lelkére?

Hány szerelmes unalmába
Választott - volna halált?
Midőn végső órájába
Még reménységet talált.

Jó reménység! életembe
Már reá hányszor szedtél,
Rózsa helyett kis - kertembe
Mennyi tövist ültettél!

Még - is, ah mert csak szeretném
El - érni fel - tételem,
Felöled fel - nem - tehetném
Hogy még jól ne - tégy velem!

VII.

A' TSERFA HUSZÁR HADNAGY
DOBOZY LAJOSHOZ

TSERFA TE! mellyet ültettem
Itt a' kert közepébe *
Mikor vígan enyelgettem
Barátim seregébe.
Nöjj magasra, 's terjeszd messze
Nevendék ágaidat,
Gyökered hosszan eressze
Árnyékos határidat!
Te szívem ízeretetének
Köszönhedd lételedet,
'S azért Lajosom fejének **
Szenteltem leveledet.
Ő a' ditsőség ösvényén
Most értünk hadakozik
A' veszedelmek örvényén
Hív vérével áldozik,
Őt most a' hír név ösztöne
Nagyokra serkengeti,

* Vajdán, hol a' testvér Bátyja Dobozy Mihály lakik.

** A' régiéknél tserfából szoktak a' vitézeknek koszorút fenni.

A' meg-ölt testek özöne
Vitézségét hirdeti.

Nézd! melly el-szánt mérészséggel
Ül-fel paripájára
Ha a' dühödt ellenséggel
Száll tsata piattzára.

Nézd! e' kényén nőtt gyermeket
Por 's izzadság szennyében
Neveti a' veszélyeket
Bízáván Magyar ízivébe.

Ah nézd! a' hóltak vérebe
Mártván búsúlt fegyverét
Mint aprítja-fel mérgébe
A' Török vad emberét.

Lajos! meg-jövedeledig
E' fa fel-nő számodra,
'S ad ha ága szélesedik
Koszorút homlokodra
'S akkor, mert barátságodnak
Szívem-e fát szentelte
Azt mondjuk r'á-tett kardodnak
„Ezt a' vitéz viselte!

VIII.

ACHILLESTŐL A' HECTOR TESTÉT KÉRŐ PRIAMUS HOMERI ILIADOS *Libri 24ti W. 485.*

ACHILLES! ki Isten vagy fok érdemedbe
 Hogy él még vén Atyád, ó jusson eszedbe!
 Ki mint szinte én-is meg-élvén napjait
 A' sírn k készíti el-bádjadt tagjait.
 De bódogabb mint én, mert él Achillesse
 Van, ki-hólt örömét mivel élelsgesse,
 'S hervadó szívének ez egy gondolatja,
 Hogy még kedves fiát élvén meg-láthatja
 Önt egygy olly enyhítő balsamot sebére,
 Hogy meg-elégedve néz temetőjére.

De én szegény! magam ó kivel bíztassam?
 Hol talállok gyámolt mellyen meg-nyughassam?
 Én, a' kinek ötven magzatjai között
 Kikkel bánatomra az ég gyümölszözött
 Tsak egygy-is előttem nem maradt életbe
 Miólta Görögök jöttek e' szigetbe.
 Az én Hektorom-is az én szereimesem
 Kinek hideg testét most nálad keresem,
 Midön nagy lélekkel el-szánná életét,
 Bé-töltvén a' fatum örök végezetét,

Győzedelmeskedő néped közepette
Szerentsétlen lelkét Stryxnek ereztette.

Ha most hervadt testem erőltetésével,
Szár az térdeimnek lassú lépésével
Ki-jöttem, 's borúlok ő éj te székedhez;
Hívén hogy irgalmad hívségemnek kedvez:
Ó kérlek engedd - meg szent indulatomnak
Hogy temethessem - el testét Hectoromnak!
Kérlek élemedett Atyád ösz fejére
Az igaz Jupiter 's Márs tiszteletére!
Az én szerentsémnek meg-gondolására
Melly azon-kivül-is meg-öl nem sokára!
Ó ne-vond-meg tőlem e' hideg tetemet
Achilles! ó szánd-meg szent szeretetemet!

Bóldogtalan öreg! Istenek lássátok
Im Priamus, kit olly szépen meg-áldátok,
A' földre borúlva tsókolja a' fegyvert
Melly ötven fiait szeme előtt le-vert.

IX.

A' REGGEL.

SZÉP ideje a' reggelnek
Felséges a' szép reggel!
Ha örömet énekelnek
A' madarak fereggel.
Ha a' hajnal hasadása
'S mosolygó tekinteti
'S a' reggel szél lágy fúvása
Az éjjelt el-kergeti:
Pompás a' hajnal kezdete
Rózsa szint ad mindennek,
A' királyok öltözete
Párja sem-lehet e'nek.
Már messzéről az egetet
Lássú tüzzel égeti
A' hegyektől a' völgyeket
Rendel különbözteti.
A' réti tsepp - harmatokat
Gyöngyökké változtatja
A' fel-ébredt állatokat
Rózsa vízből itatja.
Bóldog ember ki-reggelét
Meg-érheti tsendesesen,
Kinek szíve a' kebelét
Nem-veri félelmesen!

A' kinek el-alúvása
 'S reggeli fel-kelése
 Kinek minden mozdúlása
 Jó tétének érzése!

Add Uram! hogy reggeletem
 Meg-érhessem békével,
 Ne-kínozzam életemet
 A' rosszak gyötrelmével.

X.

EGGY SZÉP LEÁNYHOZ.

SZÉP Leány! ifjúságodnak
 Mosolygó hajnalába
 Vig öröm 's jó kedv játszódnak
 Szép szemed járásába!

Szelíd húzási ortzádnak
 Artatlanúl nevetnek,
 Mézzel kent beszédi szádnak
 Bút 's bánatot üzhetnek.

Ifjú véred folyamatja
 Gyorsan vér még eredbe,
 Még az élet fok bánatja
 Nem-epezített lelkedbe.

Még vig szemed rüzességét
 Gond 's bú el-nem-óltotta
 Szép ortzád egyenességét
 A' könny fel-nem-szántotta.

Az álmatlan éjszakákat
Még eddig nem - esméred,
A' gyorsan futó órákat
Tsak örömhöz méred.

Élly szép Leány! élly kedvedre
Ez most a' te életed!
Ugy - is el jutsz vénségedre
Hogy észre sem - veheted!

Ó kellemetes természet!
De miért vagynak vénnek?
O, ha nem - volna enyészet!
Tsak az ifjak élnének!

A' bajt 's a' földi keresztet.
Oly nagyon nem - éreznök
Kire az ég mit ereztett
Tsak nevetve kérdeznök.

Víg ifjúság! bódog élet,
Nyári szél rövid álom
Kévés a' jó 's az ítélet
Több, 's nagyobb úgy találom.

XI.

A' SÍR - HALOM.

PIROS rózsák báltozatok!
 Légyen sírom alattatok,
 Ha el-érem halálom.
 Hullott rózsák levelével
 Nyugtassa porom békével
 Ama jól-tévő álom.

Ugy - is ha vólt víg életem
 Rózsák! néktek köszönhetem
 'S homályos árnyéktoknak!
 Most - is éltem vége felé
 Ha mindenbe únok belé
 Örvendék látástoknak.

Rózsák! mellyeket szeretek
 Nyúgodjon porom köztetek
 Ha el-takarítatom,
 Árnyéktok nyúgodalmába
 Alion sírhalmom magába,
 E' végső akaratom.

XII.

HERCZEG KÓBURG GYŐZEDEL-
MÉRE MARTINESTYINÉL 1789.

ELÉG volt ez az érdemért
Hív és vitéz katonák!
Már a' nyert győzedelemért
Ágyúk szólnak 's orgonák.

Hogy a' Török porta le-dül
'S ez a' nagy győzelem,
Tsak téged illet egyedül
Ó Kóburg Fejedelem!

De a' holt testek halmai
A' vérré vált ligetek,
Vitéz-égtek oszlopai
Győzhetetlen seregek!

XIII.

GLYCERIUM VIÉLANDBÓL.

S **A**h, nints többé a' kit szerettem
 Az a' jó nyájas lélek,
 Ő vele mindent el - vésztem,
 L Meg se kapom míg élek.

Ő érdemli szívem fájalmát
 'S terhes súlját kínomnak,
 Egyedül tsak az ő sír-halmát
 Hívom tulajdonomnak.

A' hová őt el temettem
 Nints lenkinek rudtára,
 'S szép tellyes rózsákat ültetem
 Szomorú sír - halmára.

Ki Mellyek olly szépen virágo nak
 Mint az ő szép kebele,
 'S ott kedvesebben illatoznak
 Jobb szaggal lévén tele.

Eggyfzer, minden esztendőbe
 A' helyet meg - keresem,
 Hol eggy magános erdőbe
 Nyugszik az én kedvesem.

'S búsult szívem unalmába
Rózsát vévén kezembe :
Így virágzál hajdanába !
El - gondolom lelkenbe.

'S széllyel - tépvén leveleit
Sírjára hintegetem ,
'S ifjúságom örömeit
Könnyezve emlegetem.

Ezen érzékeny harmatja
Hív szívem fá, dalmának
Légyen kedves áldozatja
Kedvesem árnyékanak.

XIV.

AZ ELSŐ BOROTVÁLKOZÁS.

Archilochum proprio rabies armavit Jumbo.

Horat. de arte Poët.

TSAK el-kerülhetetlenül
 Le-kell még-is vetetnem,
 Borotva szúrós élével,
 Ajjakam gyenge szőreit!
 Sebess idő hová szaladsz?
 Miért gyönyörködöl benne?
 Hogy borotvára fogj engem
 'S Illy hirtelen vénné tegyél
 Az illendő idő előtt.
 E' már tudom mindég így lesz
 Most feketés szört hányok-le
 'S idővel majd ha meg-érek
 Egész fejem fejérré vál.
 De semmi volna még ez-is
 Tsak vége lenne éltemmel
 A' borotváltatásoknak.
 De ez az emberek kinja
 Tovább tart életemnél-is,
 Mert még a' sírom szélén-is
 Tudom hogy meg borotválnak.

XV.

XV.

EGGY MEG - VETETTNEK KE-
SERVE.

U TÁNNAD folynak könnyeim
Te! ki futsz kő szíveddel,
Ki epeztő keserveim
Nézed száraz szemmeddel.

Sok jó napom el-tüntetted
Mellyel magam bíztattam,
De néked esküdt szavaim
Soha meg-nem-bánhattam.

*Elmultak az én
napjaim
kittel ...*

Óh ha kényyaim érzeződ
Mellybe kő szíved ejthet,
Soha el nem felejténéd
Ki téged nem-felejthet.

Kínos febeim látása
Lelkedbe meg-illetne
'S jó napjaim el-múlása
Tán még vissza-térhetne.

jón etne

Még-is, szívem^o mellyet meg-vefz
Kedvesem né^o marad,

De meg-lásd a' mit most kergetsz
Nem-lészen hív madarad.

*hihet
csüld*
Ha akarsz bódog órákat
Mellyeket el-vefztettem
Oh felejtst - el a' hárs-fákat
Hol neved fel-mettzettem.

Felejtst - el a' patakokat
A' kies réteket - is
A' hol sétáltunk olly fokat,
Felejts - el engemet - is.

Élj vígan, kit én szeretek
Bár szerelmem meg-veted!
Én tán kínt sem-érezhetek
Ha bódog lesz életed!

De ah még - is kedves alak!
Bár hogy el-vefztettelek
Te, kit meg-nem-bántottalak
El sem - is felejtelek!

Érzeni fogom szívembe
Hogy árván hagyattatom
Míg kínommal egyetembe
El - nem - takarítatom.

XVI.

A' NAGY SZÜRET TELEGDEN.

PASZTOR! moss kádat! a' Szedők készek
En részemről a' puttonos léfzek.
Ennek adj dézsát kosarat e'nek
Itt ina dolgozni szükség mindennek.
Itt a' gazda 1 is, itt van a' pallér
Puska fél-vállán szoknyás gavallér 2.

No tsak legények! rajta legyetek!
Ma szüretelünk ne-heverjeteK
Nap-számát kiki meg-érdemelje
'S Eggyik a' másik terhét viselje.
Eggy, meg eggy kosár, ez a' hatodik
Lám Comtess 3 Czili mint iparkodik!

No tsak legények! iparkodjatok!
Ma szüretelünk ne-koplallyatok!
Míg Jani magát ott melengeti
Nap-számát kiki mind meg-eheti

-
1. Gróf Haller János.
 2. Gróf Kisasszony Haller Klára most Gróf Kornisné.
 3. Cecilia.

Ki-veszi Poldi 4. lám az áldomást
Már az ő hasa nő szem látomást.

No csak legények! egygy értelemmel!
Már a' kád félig van szőlő szemmel,
A' szőlő leves sok bort szűrhetünk
A' must ragados részegedhetünk.

Lám hogy bé-szedtük mind a' kilentz bort
Nagy bajjal kapánk egygy fél cseber bort.

4. A' két ifjú Grófok János és László Inasa. .

XVII.

HORATII CARM. LIBRI II. ODE
X. (*Rectius viues Licini &c.*)

BÓLDOGABB léfzel Licinus! ha szinte
Part alatt sem-járfsz, de bé-sem-botsátod
A' zajos tenger veszedelme közzé
Büszke hajódat.

A' közép forsnál ki nagyobra nem-vagy,
Azt sem a' szükség nem-emészti gondol
Sem kaján szemmel palotája fényét
Más nem-irigyl.

A' fenyő-fákat szelek ostromolják
A' le-dült tornyok nehezebbet esnek,
'S a' magos bérizek tetejére leg-több
Mennj-kövek ütnek.

Tart mikor bölDOG de reményl, ha szenved
A' nemes lélek; szomorú hideggel
Télbe meg búsít Jupiter, de napfényt
Ad ki-keletre.

Most szerentsétlen ha vagy-is, sokáig
Nem-lefzel, sértő nyilait le-vetvén

Phoebus - is, nyugodt cyterája hurját
Pengeti vígan.

Légy gonosz forsod vezedelme közt - is
Bátor elmével, soha meg - ne - tsiigedj!
Es ha mind vígan nevet a' szerentse
Vond magad öszve.

XVIII.

AZ ÉN SZERETŐM.

HOL vagy szép Szüz! melly megyébe?
 Kit bár nem esmérlek,
 Még - is elmém képzésébe.
 Magamnak ígérlek.
 Ki hasonló ürességet
 Szívedben érezel
 'S egy ifjat mint segítséget
 Refzkerve kérdezel.
 Én mind nappal, én mind éjjel
 Rólad gondolkozom
 'S kedves képed szerte szélyel,
 Szívemen hordozom.
 Téged tiszta szerelemnek
 'S nyájasnak képzelek,
 'S az egész Asszonyi nemnek,
 Elébe - tettelek.
 O már mennyit sóhajtottam
 Szép Leány éreted!
 Rajtad mennyit búslakodtam,
 Tán meg - is érzetted?
 Ha te is, így gondolkozol
 Ha e'be részt vészsz:
 Ird - meg szép Szüz, hol lákozol,
 'S az enyim te lészsz.

XIX.

EGGY IFJÚ (a' jegy vissza-adáskor.)

DAURA! míg engem szerettél
 Míg szemem közzé neveltél,
 'S kedves tsókjaidnak méze
 Eggy jobb világba ígéze;
 Az egész föld kerektségén
 Nem-volt más boldogabb mint én!
 Daura! mond-meg mit vétettem
 Hogy szívedet el-vesztettem?
 Hogy el-tűnt szerelmed képi
 Szívem szerte-szélyel tépi?
 Nem! mit szenvednék éretted
 Hívségem ha meg-vetted.
 Itt a' képed! tartsd magadnak.
 Míg könnyeim el-száradnak,
 Nem-hordok olly áspist velem
 Melly vérré marja kebelem.
 Daura! im itt van képeddel
 A' mátká jegyed-is vedd-el!
 Én szerelmed mérgén kívül
 A' mellyel éltél kéz-ívül,
 Meg-ném-tartok más egyebet
 Mint a' véle ejtett sebet.

XX.

A' POETA.

HOL vagynak a' violák
Mellyeket nem rézen
En és némelly Leánkák,
Szedtünk a' térségen?
Ó ne-keresd híjába
Mind el-hullott magába!

Hát a' rózsza hova lett
Ki-nyilt levelével
Melly minden virág felett,
Szébb piros színével?
Ó ne-keresd híjába
Mind el-hullott magába!

Hát L'ánykánk hova lettek
Barna szín hajokkal
Kik az előtt fénylettek,
Eggynéhány napokkal?
Ne-keresd békételen
Mind el-hóltak hirtelen.

Ha titeket kerdenek
Hol van Poétátok?
Tsak régi notám e'nek,
Fiúk danoljátok!
Ne-keresd haszontalan
Meg-hólt a' böldegtalan!

XXI.

ÁZ IGAZ VILÁGI BÓLDOGSÁG.

TANÚLD azt meg - felejteni
 A' mit el - lehet veszteni,
 'S Az el - múltó szerentsével
 Válj - meg mindentől békével!
 Szíved - is a'kép válassz - el
 Hogy el - válva ne - szakasz - el!
 A' mik rajtad történhetnek
 Légy Ura minden esetnek!
 Légy bátor egész éltedben
 Tsüggedhetetlen szívedben,
 Ha az inség reád tódúlt
 Hogy soha ne - légy nyomorúlt.
 Töltsd - bé kötelességedet
 És nem ér szégyen tégedet.
 Így szerentse ellenére
 Szerentsés lészel végtére,
 'S Fogod érzeni szívedben
 Hogy az ember ez életben,
 Tsak a'zal élhet igazán
 A' mit ha el - veszt - is, nem - bán.

XXII.

DOBOZY MIHÁLYHOZ.

HIDEGEN fúznak a' szelek
Dér szokott járni éjjel,
Sárgúlnak a' fá levelek,
Misú! 's hullanak szélyel.
Halni készül a' természet
Érzékenységét veszti,
Közönséges az enyészet,
Melly pestisét terjezti.
Misú! tán a' természettel
Erántam meg - fogsz - halni?
Hogy leg - kisebb felelettel,
Sem - kívánsz vigasztalni.
Már most harmadikszor látom
A' fényes hódat tele
'S elmém fájdalma barátom!
Annyiszor újult vele.
Tudod, a'kor mit fogadál
Írni - fogsz nem - sokára
Mikor való tsókot adál,
Kis - szánton * útóljára.
'S halgatsz az - ólta szünetlen
'S nem - tudod mit ígértél
Sok levelem sikeretlen,
Bár reá magad kértél.

* Kis - Szántó N. Várad alatt Dobozy Mihály
Úr bírja.

XXIII.

A' SÓHAJTÁS PHILLISHEZ.

TI MAGÁNOS panaszaim!
 Sokszori sóhajtásaim!
 Phillisemnek jó kedvébe
 Repüljete az ölébe!
 Bús gazdárokat meg-szánván
 Bé-fogad titeket talán,
 'S nem-haragszik-meg érette
 Ha bús szívem meg-szerette,
 Ha leg-kedvesb gondolatom
 Szüntelen rajta forogatom,
 Ha érte égek egyedül
 Nem-veszi talán vétekül.
 Neki hevült indulatom
 Áh! mert tovább nem-bírhatom!
 Phillis! Phillis! kedves lélek
 Érted halok, érted élek!

XXIV.

A' TAVASZ.

KEDVES idő víg kezdete
Ó gyönyörű ki-kelet!
Meleg szellőd lehellete,
Mérsékli a' mord telet.

A' föld színét változtatod
Osztogatsz új életet
Fel-engedésre nógatod,
A' fagyott természetet.

Aldott tavasz jó napjai!
Balzsama az életnek!
Téged a' föld bús fiai
Ó melly igen szeretnek!

Ha a' tél fagyos hidege
El-öl kemény szelével
Bíztat jó napod melege,
Uj élet reményével.

Ha a' tél bús köddel jéggel
Mindeneket el-borít,
Ha kedvetlen hidegséggel,
'S zürzavarral szomorít:

A' jó kedv a' szeretettel
 Gyönyörűség jár veled
 Zöld árnyékkal új étellel,
 Örömröket neveled.

Szívem ó mint meg - illeti!
 Kezdeted első jele,
 Hálá - adva emlégeti,
 Hogy új erőt öntsz - bele.

Szép hajnalod fel - tettzése
 Meg - vídit a lelkemet
 A' patsírták víg zengése,
 Táplállya életemet.

Úgy - is ha volt mulatságom
 Ha még víg volt életem
 Ha még - szerettem világom,
 Tsak néked köszönhetem!

Ha ártatlan kis - koromba
 Igaz volt az örömöm
 Még most - is ifjúságomba,
 Tavasz! néked köszönöm!

Ó mint örültem lelkembe
 Ha fészekre akadtam
 Mint vert szívem kebelembe,
 Ha másnak mútathattam!

Melly meg - elégedtem velem
 A' sárga libák körül!

Semmi Király Fejedelem,
 Illy igazán nem - örül.

Ha gólyákat véletlenül
 Láttam hogy kelepelnek
 Melly ki - beszélni véletlenül,
 Örvendtem e' jó jelnek!

Gyermekségem víg reggele
 Sok kedves tavaszaim!
 Véletek lesz lelkem tele,
 Míg el - múlnak napjaim!

De most - is ki - mondhatatlan
 Vígasságim származnak
 Lárván, az első ártatlan
 Jeleit a' tavaszoknak.

Most - is, ha a' fák indulnak
 Erezvén ki - keletet
 Erzékenységim lágyúlnak
 'S áldom a' természetet.

Most - is ifjú életembe
 A' tavaszt meg - könnyezem
 Meg - illetődvén lelkembe,
 Ha örömet érzem.

Most - is kedvesebb lételem,
 Kedvesebb minden falat,
 Kedvesebb minden ételem,
 Egy fakadó fa alatt!

XXV.

JÓ AZ ISTEN.

A' VÍDÁM tavaszi eget
 Bús felhő ködösíti
 A' nyár menny-dörög eleget,
 Bár az áldást kéizíti.

Fiam! elméd gondolatja
 Ha nem - megy mint kellene
 Ezt a' nagy Isten forgatja,
 Ne-zúgolódj ellene.

Ha fujtol - is vesszejével
 Szenvedjél eggy keveset
 Ő tehet, 's teiz erejével,
 A' roszból jót 's édeset.

XXVI.

A' HÓLDHOZ.

TELLYES Hóld! szép fényességed,
Már derül - fel messzéről,
A' Páfszor régen néz téged',
Görbe botja' végéről.

Erejére lágy tüzednek,
A' hegyek már pirúlnak,
'S a' mint sугárid szélednek,
A' tsillagok meg - gyúlnak.

Már a' réti tsepp - harmatok,
Mind gyöngyökké lettenek,
A' források 's folyamatok,
Meg - ezüstöztetnek.

Jer szelíd Hóld! szép fényeddel,
Jer szerezz tsendességet!
Tsak te vetz fel - jövésseddel,
A' búnak 's gondnak véget!

Míg fényedbe nints enyészet,
Míg a' Nap fel nem szalad,
A' Föld 's az egész Természet,
Nyúgoszik te általad!

D

XXVII.

A' BÚS PUTTONOS.

JÓ PUTTONOS! hol a' puttonod?
 Hízen szőlőt kék most hordanod,
 Most az igazándi szüretnél
 Bakatort ugyan csak ehetnél.
 Jaj nints putton; hát mit csinálunk?
 Most a' jó izürettől meg - válunk.

Pedig én a' puttont szerettem,
 A' vállamra szépen fel - vettem,
 És a' midőn meg vólt már telve
 A' kádhoz vittem énekelve.
 A' Szedőket - is én biztattam
 S' víg szível dolgoztak alattam,
 De Szedők! hogy legyen kedvetek,
 Most más Puttonost keressetek.

Hív Pallérom! kedves Szedőim!
 Ti minapi Szüretelőim!
 Ha a' szüret most csak tiétek,
 A' Puttonost emlegessétek,
 A' szép bakatort ha látjátok
 Azt a' Puttonosnak szánjátok.

Mennj - el hát most! te kis levelem,
'S mondjad, hogy a' Grófnét * tisztelem,
A' Gazdát is, és Palléromat
A' Szedőket és a' puttonomat,
A' búsúlt Puttonos nevével,
Közönts, egész Telegd hegyével.

* Özvegy Gróf Haller Péterné.

XXVIII.

BELGRÁD MEG - VÉTELÉRE.

BELGRÁD! fok vitéz lelkeknek
 Felejtetheten árá
 A' Császári tziereknek,
 Helyt engedíz utólyára!

Nem bírtad holdod' szarvával,
 A' mennyköves felleget
 'S kevély erőd' hatalmával,
 Rettegtél egyg Öreget.

Tsúfos meg - aláztatással,
 Meg - szünést magad kértél,
 Te! ki minden mozdúlással,
 Nékünk halált ígértél!

'S ím'! rettegés siralommal
 Szállott minden Törökre,
 Kiket Laudon egyg ostrommal,
 Le - ültetett örökre.

XXIX.

BESENYEI BEÖTHY JÁNOS.

(Bihar Vármegyei V. Ispány halálára.)

B E Ö T H Y ! bár meg-hóltál a' reménység
elől,
De nagy érdemedben élz még mindenfelől.

XXX.

A' SZERELMES PÁSZTOR.

Ó RÖKKÉ szerentsélen ligetek!
 Mellyeket én soha sem-felejtetek!
 Ott esett az, hogy az első szerelem
 Nyilival meg-ronította kebelem':
 Ott esett az, hogy egy őszi időben,
 Daphnét, a' szép Daphnét, láttam elsőben:
 Ott esett az, hogy egy halmon le-felé,
 Félénk erőm gyenge testét emelé.

Ó mit szenvedek a'tól fogva,
 Hogy szívemet érezem fogva,
 Ti ismeték 's bokrok tudjátok!
 Mert titkaim lizom reátok;
 Háryf or járok, kelk köztetek,
 A' miolta szegény! szeretek.
 Bátor a' gyümölcsök magosok,
 Mellyekhez hálvtalan kapdosok;
 Bár látom Daphné' gazdagságát,
 'S szegény forse'm' alacsonyágát,
 Bár ő egy nagy Garda' Leánya,
 'S az Apáimnak nincs hísz báránya:
 Bár helybe 's nyom értelmemet,
 Tsek nem enyhíthetem sebemet;
 Tsek szeretnem. kell erköltscit,
 Sz. lid. égér 's szép beszédeit,
 és könnyebbülni úgy láttatom,

Ha felőle gondolkozhatom.
Daphné! Daphné! jószág! szerelem!
Erköltseid' ó mint tisztelem!
Ó ha mikor jutol eszembe,
Melly dobogást érzek szívembe!

Hafznos mezők! kies ligetek,
A' tél jól téfzen ti veletek!
Titeker-is árnyék levelek!
Lassan el-bordanak a' szelek,
Ti-is, ó fák! ha szolgálátok,
Már a' tél nyugalalmát várátok!
Hát ha minden későül pihenni,
Kínra kell nékem fel-ferkenni?
Hát ha mindent meg-nyogtat a' tél,
A' gyöttelelem én bennem fel-kél?

Nagy Istenek! éltem' Vezéri!
Kiknek titka lelke'm' esméri,
Ti, kik hívségemet tudjátok,
Daphnénak tudtára adátok!
Hogy nagy neve 's kintsei között,
Szívem egyikbe sem ütközött:
De tiszteletét, jámborságát,
Tiszta szíve' erányosságát,
Ártatlan szeme' tekintetét,
Ember-szerető természetét,
Mind az imádásig tisztelem,
'S rekedt hangal meg-énekelem.

XXXI.

A' FOGADÁS.

CHLÓÉ! ne fuss tőlem te durtság Gyermek!
 Hatzontalan bújkálsz, mert nálad termek,
 / kármint mesterkedsz, akármint igyekszel,
 A'tól a' négy tsóktól meg-nem-menekszel.

A'ha fogadott volt ma Chlóé velem,
 Hogy ha ő el-búvik, én meg-nem-lelem:
 Meg-lett a' fogadás négy erős tsók alatt,
 Én rá-is talál-tam, de ő el-szaladt.

Ne bújj Chlóé! ne bújj, ha r'ád talállok,
 Nyóltz erős tsók alatt, hidd, meg-nem-állok,
 Most négy tsókig buktál a' tett fogadásba,
 Négyel szaporítod reá-adásba.

XXXII.

AZ EMBERI SZERETETRŐL.

KI SZERETNÉ az életet,
Ott hol nints ember szeretet?
Hol a' síró kisdedeker,
A' meg-görbült ősz fejeket,
Érzés nélkül tekintette,
A' ki csak el-ment mellette.
Hol a' bús inség' könnyein,
Az izzadság' vér tseppjein,
Senki nem-is szánakozott,
Ez, ez a' Föld meg-átkozott!

Múttass Uram! egygy kietlent,
Hol ne lássak illy Hiterlent!
Múttass egygy pufzta barlangot,
Hol ne halljak jaj szó hangot;
Jaj szót, mellyet kínya alatt,
A' kétségbe-esés hallat.

XXXIII.

BELICZAI JÓSEF.

(*Arad Vármegyei V. Ispány balálára.*)

ÉN - IS emlékezetednek,
 Eggy könny - tseppet szentelek,
 'S hol röbb szemek keserednek,
 Fel - elegyítem velek.

Esméretlen voltom mellett,
 Téged el - nem - halgatlak,
 Te, kit minden Jó kedvellet,
 Beliczai! siratlak.

Nem, mint ki - dült gyámolomat,
 Nem, mint reménységemet;
 Mert nem - esmervén forsomat,
 Nem - esmértél engemet.

Ember - szerető jóságod
 Tudva van ország - szerte,
 Hív tiszta erányosságod',
 Mind a' világ esmerte.

Magzatjaidnak jó Atja,
 Hazád' jó Fia valál,

Hóltod mind kettő siratja,
Tudván, hogy fel nem talál.

Beöthy! * régi jó Barátod,
Íme! el-indúlt feléd;
Nem messze maradt-el, látod,
Kivel terhed' viseléd!

Jó emlékezet' párnáján
Békével feküdjerek!
Minden igaz szív' tábláján,
Fel-lelész mettzve nevetek.

* Nagy barátságba élt Beöthy mindenkor Belitzaival. Együtt szolgáltak Bihar Vármegyébe először, Beöthy mint Ordinarius, Belitzai mint Substitutus V. Ispány.

XXXIV.

PHILLISHEZ.

MIÓLTA nyugodalmomnak
Ellenére szeretek!
De füleid panaszomnak
Hállására siketek:

Hányszor mondtam bús lélekkel:
Mit szerettz boldogtalan?
Ha minden kín' 's gyötrelmekkel
Szerelmed haszontalan?

Ah, az a' kiért szívedet
Kín 's gyötrellem vérezi,
Titkon kízó szerelmedet
Láttya, de nem érezi.

XXXV.

A' TSERMELYHEZ.

TSEREGLY, ó lassú folyamát!
'S játszál a' kis kövekkel!
De el-tűnt nyúgodalmamat,
Meg nem adod ezekkel.

Ah, a' míg még hatalmomba
Vólt eröm 's akaratom,
Mint örültem alattomba,
Néked meg nem mondhatom.

Szökő habjaid' játékát
Víg örömmel szemléltem,
'S tseppetskéid' omladékát,
Híven fel-keresgéltem:

De most, mióta szeretek,
'S érzékenyégem hajlott,
Már nem gondolok veletek,
Foljatok itt, vagy amott.

XXXVI.

A' BÓLDOG ÉLET.

Ó! HA az emberek a'nak örülnének,
 Ha mikor másokon könnyebbíthetnének,
 Ha volna mindenütt nyájasság, szeretet,
 Ó! ki ne kedvelné akkor az életet?
 Ha eggy a' másikkal öszve ölelkezve,
 Segítné az igaz szegényt örvendezve,
 Ha tsupán tsak azok a' könnyek folynának,
 Mellyeket a' hívség 's öröm fajtólnának,
 Ha mindenütt igaz volna a' szerelem,
 Lehetni embernek lenne nagy kegyelem.

XXXVII.

A' HASZONTALAN VÁRAKOZÁS.

VÁROM, várom, mind szüntelen,
 Barátim! választokat,
 De ki-fokadok kételen,
 Nem győzvén olyan sokat.

El-múlt több két hónapjánál,
 Hogy el-váltam tőletek;
 Nem jöttem tovább Budánál,
 'S már el-felejtettetek.

Ó! barátim! hívségemet
 Keseríti; hidjétek!
 Ha igaz sze etetemet
 Olly hamar meg - vetétek!

Mi eggy levélnél kevesebb?
 Hát miért nem küldetek?
 Ha nékem e'nél kedvesebb
 Nem jöhet más tőletek!

Kérlek! ne kényszerítsétek
 Szívem' bal ítéletre!
 Mert ez-is, mint a' tiétek,
 Meg-hülhet végezetre!

XXXVIII.

A' JÓ ESTVE.

BÓLD OG Estve! életemnek,
 Minden estvéji között,
 Melly hervadó szerelmemnek,
 Zöld' kofzorút kötözött;
 Melly, hogy a' hód' bús világát,
 Éppen reánk vetette,
 Eltem' minden boldogságot,
 Lelkemmél éreztette.
 Midön nyájas szeméremmel,
 Kedvesem meg - vallotta,
 Hogy hasonló szerelemmel
 Szívem' titkát hallotta.
 Boldog Estve! melly lelkemet
 Ily örökre juttattad,
 Köszönöm, hogy szerelmemet
 Már meg - jutalmaztattad!
 Hogy jó szellőd' fúvallsát,
 Játzadtván körülötted,
 Bús szívem' könny - hullatását,
 Orzámról le - töröltted.
 Phillis! tellyes életedbe
 Emlékezz ez Estvére,
 Mert csak ez emlékezetbe
 Éltek lelke' kedvére!

XXXIX.

H. KÓBURG' GYŐZEDELME, ÉS BEL-
GRÁD MEG - VÉTELÉRE.

TÖRÜLJÉTEK-MEG, Hufzások!
A' vértől kezeteiket,
Szünjenek-meg a' mozsárok
Öntni zápor tüzeket.

Bővségesen áldoztatok
A' Márs' vér-oltárára!
'S vitézséget mutatottok
A' világ' tsudájára!

Búsúlt kardoroknak éle
Foksánt vérrel feltette,
A' bombi kártáts, 's efféle
A' Hóld' fényét el vette.

Vig szívvel mondják mindenek,
Kik halják híreteket,
„ Ama régi fél Istenek
„ Vittek véghez illyeket.

Íme, tizennégy nap alatt
Hogy jól néki kezdétek,
Már a' Fő-Vezér meg-szaladt
'S Belgrád lett a' tiétek.

E

Foksán ! és Belgrád egyg ősnek
Hállatlan jó szürete,
Légy e' két Felséges Ösznek
Örök emlékezete !

Kóburg , és Laudon éljenek !
Ezt mondják if ak 's vének
„ 'S arany Oszlopot tégyenek
„ E' két Vezér' Nevének.

XL.

A' FŐ BÓLDOGSÁG.

OSZTÖNÖZÉSÉBŐL a' hív természetnek
Egy fő Bóldogságot mindenek kergetnek,
De el-téveljedvén az igaz útjában,
Ez a' pénzben tartja, ez a' nagy pompában.
Ő nem azt emberek! nem azt keressétek!
Ez a' szerentséjé, 's nem lehet tiétek!
Egy igaz, 's kegyes szív, ez az emberjava,
Ezt mondja a' lélek, 's az okosság' szava.
Ha van vagy szerentséd, vagy keferüséged,
Ez örvendezteffen, 's vigasztaljon téged'.
Ezzel fényeskedjél, 's ezzel tartsd rá magad,
Mivel a' szerentse mást mindent el-ragad.
Ezt érzeni, hogy van, 's tudni, hogy birsz vele,
Több mint egy Világnak a' haszna-vétele,
Sőt akármelly öröm, ha e' nints mellette,
Minden édességét hóra helyhezette.

XLI.

CHLÓÉ' BÚS ESTVÉJE.

TE halvány Hóld' bús világa!
 Légy könnyeim' bizonyága,
 Mellyeket e' hegy-oldalon,
 Hullattam fok est-hajnalon.
 Itt e' tölgyek' árnyékába,
 E' kösziklák' oldalába,
 Itten firok én szüntelen,
 Midőn fenki nintsen-jelen.
 E' harodik est-hajnala,
 Hogy már Dámon itt nem-va,
 Hogy nem-láttam a' Hitetlent,
 Hogy se-nem írt, se-nem izent.
 Tán szegény meg-betegedett,
 Tán bánja, hogy meg-szeretett.
 Tán nem-jöhet a' nyájától,
 Félvén kegyetlen Atjától,
 Dámon! Dámon! jöjj éj-félbe,
 Ne-hagyd szerelmedet félbe!
 Meg-várlak az éjszaka is,
 Jöjj-el, ha mind hajnalra-is!

XLII.

A' S Z E K - F Ü.

KEDVES Szek-fü! Kedvesemnek
Leg első adománya,
Légy esküdött hívségemnek
Örökös maradványa!

Téged', jó indulatjába,
Adott az én Kedvesem,
'S azért színed' látásába
Örömemet keresem.

Téged' minden virág között
Szívem jobban kedvellet;
Mert a' mellyéhez kötözött
Phillisem, 's rád lehellet.

XLIII.

NEM-SZERETEK.

IFFJÚSÁGOM' jó napjait
 Öröm's vigságnak szentelem:
 A' szerelem' rab-lántzait,
 Míg tsak lehet, nem viselem.

Nyughatarlan a' szerelem,
 Sok gond és sok baj követi,
 Szüntelen való félelem;
 Bóldog, ki el-kerülheti!

Most még minden lépésimet
 Más tőlem számon nem kéri,
 'S el-szalasztott beszédimet
 Serpenyőbe meg-nem méri.

Most a' féltés erőszakot
 Tsendes lelkemen nem tészem,
 Nem szabja más ki a' napot
 Mikép töltsém-el egészen.

Nem! míg élek, nem szeretek,
 Magamat nem vesztegetem,
 Szabad lészek, míg lehetek,
 Nem kinzom rövid életerem'.

XLIV.

MIRABEAU,

A' FRANTZIA NEMZET - GYÜLÉS'
ELÖL-ÜLÖJE' HALÁLÁRA.

LE - DÜLT tornyai közt Páris Városának,
Omladékaiból köz-bóldogságának,
Épített Frantz-Ország egyg oszlopot sírva,
A' Mirabeau' neve ere van fel-írva!

XLV.

A' SZERELEM' BÓLDOGSÁGA.

MÍOLTA hív szerelmemnek
 Ama' jó estve kedvezett:
 Phillis! tsüggedő szívemnek
 Minden kedve meg-érkezett.

Miolta a' Hóld' fényénél
 Hív szerelmeddel bíztattál,
 Phillis! szíved' szerelménél
 Kedvesebb jót nem adhattál!

Azóltá, minden reggelem
 Víg mosolygással hafadott,
 'S minden estvém, ó szerelem!
 Bánat nélkül alkonyodott.

XLVI.

D Á M O N.

OTT, ama' hegyek' lábjánál,
A' Hóld' tiszta világánál,
Láttzik, a' ritka fák között,
Eggy ház, újj náddal körözött.
Ott van Chlóaé, lelkem' fele,
'S az én nyugodalmom vele:
De én, sebeim' vérébe,
E' kösziklák' üregébe,
Itt gyógyolom szerelmemet,
Még le-keszergen' éltemet.

XLVII.

A' HALDOKLÓ KERESZTYÉN.

HA tehát készírik már a' szem-fedelet,
 Ó Isten Isten! tiéd légyen a' tisztelet!
 Tiéd, ki fel-tartván engem' ember-korig,
 Jó téreményiddel kísértél a' porig.
 Ó hányszor hagytam-el szegény lelkem' javát!
 Hányszor halgattam - el az okosság' szavát!
 De te még is perbe nem szálltál ellenem,
 Ó én könyürülő kegyelmes Istenem!
 Urám! én por vagyok és kisebb azoknál
 A' vélem gazdagon közlött áldásoknál,
 És ha most irgalmad' éneklem az éggel,
 Végső háládísom' vedd kegyelmességgel.
 Szent Isten! te ki vagy irgalom, 's kegyelem!
 Im' fogadj-bé lelkem, mert néked szentelem!
 Kérlek engedd látnom jobb karod' hatalmát
 Toltsd-bé szegény szolgád' hitét 's bizodalját!
 Hogy ottan, a' már meg-bóldogúlt kálkakkal,
 A' szent Angyalokkal, és az öt tűzekkel,
 Minden világi ünt, 's szennyet le vertekeve,
 Szent dicsőségedet nézzem örvendezve.

XLVIII.

IFJABB SZ. R. B. GRÓF TELEKI IMRÉ-
NEK, (*midőn Exament tartott.*)

Kis Gróf! Szüleid' örömére,
A' mint próbádat adtad,
Gyenge életed' erejére,
Magad' felyül - haladtad!

Néked, a' vig játékok között,
A' mulattság' ölébe,
Borostyán - koszorút kötözött
Apolló, jó kedvébe.

Rád mosolygottak vidám szemmel
A' Pindusi Istenek,
Jó ésszel, 's egyéb kegyelemmel
Fel - ékesítettetek.

Kedves Gyermekek ennyi időre!
Jó Szülék' jó Magzatja!
Virágod magát jövendőre
Melly kedvesen mutatja!

O nyölly, epüly, remek tsemete!
Nölly e' nemes törzsökre!
Kiket az ég veled szerezte,
Bóldog Szülék örökre!

XLIX.

A' MEG - VÁLTOZOTT DÓRIS.

T I ligerünk' Pásztorai!
 Mirtil kedves Pattásai,
 Majd ha Mirtilt meg-látrjátok,
 Kérlek, néki meg-mondjátok!
 Hogy Dóris, már nem fél tőlle
 'S nem fog el-bújni előlle,
 Hogy jobb indulattal tele
 Nem kötődik többé vele.
 Mondjátok, hogy gondolatom'
 Most mind csak rajta forgatom,
 Hogy sok ezerszer meg-bántam,
 Miólta véle úgy bántam.
 Mondjátok-meg, hogy érette
 Bús szívem-is meg-érzette
 A' mit mondott könnyes szemmel,
 „Hogy tele van szerelemmel.
 Mondjátok-meg, a'tól fogva
 Hogy őt láttam, vólt zokogva,
 Szívem, bús zokogásánál,
 Kedvesebb képet nem talál.

L.

A' HASZONTALAN ÁLDOZAT

OTT, ama' hegyek' völgyében,
Eggy kis tsermely' le-mentében,
All a' szép Vénus' temploma,
Mellyet koptat fokak' nyoma,
Kik, minthogy híven szeremek,
Hijába vesztegette nek.

Én-is, a' több személyekkel,
Már fokszor fok temjénekkal
Áldoztam haszontalanúl,
Hogy szívem szenvedni tanul.
Ah, mennyi fogadást tettem,
Még is, a' mint észre vettem,
Vénus, meg-vevén tüzeimet,
Nem segíti szerelmemet.

LI.

A' HÍRÉBE MEG - HÓLT.

TI apró ártatlan Magzatok!
Ajtómba ciprus - fát * rakjatok!
Kit el - felejtettek mindenek,
A'höz csak ciprus - fák illenek.

* A' Régiek ciprus - fát szoktak az olyan ház' eleibe tenni, mellyben valaki meg - holt.

LII.

A' HALGATÁS' MENTSÉGE.

TÉLON! szememre mit veted,
 Úgy gondolt restségemet?
 Ha, mint én nem érezheted,
 Epefzto gyötrelmemet.
 Nem restség miatt halgatok,
 Bár húrjaim siketek,
 Sok kínaim ti szóharok!
 Ha némává tettetek.
 Ah, míg bóldogúl szerettem,
 'S gond nélkül **K**:dvesemet,
 Vig szível énekelgettem
 Szerentsés életemet.
 'S most, ha az ég' akaratja
 Daphnémtól el-rendele,
 Ha szívem nem-is várhatja,
 Hogy lehessen még vele:
 Ki tsudálja hogy kedvemet,
 El-vesztvén e' tsapással,
 El-keseredett szívemet
 Emésztem búsongással?
 Ki tsudálja, ha szeretett,
 Hogy könnyeimmel élek,
 Ha örökre el-vétetett
 Tőlem ez a' jó lélek!

LIII.

A' PÉCZELI KERT.

IDŐSB GRÓF RÁDAI GEDEONHOZ.

NINTSENEK a' szerentsének
 Semmi rendes útjai,
 Bár az ember életének,
 Olly rövidek napjai.
Bódog, kinek fel-tétele
 Mindég arra tzelezot,
 Hogy másnak - is használt vele,
 Míg magának dolgozott!
A' ki egy kis plánta tőnek
 Vesszejébe mondhatta,
 „Majd ha ágaid meg-nőnek,
 „Más-is járhat alatta.
Bódog, a' ki szent érzéssel
 Láta nőni kis fáit,
 Mellyeknek más jó ízléssel
 Kóstolhassa almáit!
Ó kegyes Gróf! kis kertedet
 Építsd minden erővel,
 'S már hanyatlott életedet,
 Hosszabbítsd ez idővel!
Láttasd itt a' természetnek
 Pompás együgyűségét,
 És az emberi nemzetnek
 Nagyra ment mesterségét.

Itt

Itt a' rend', 's rendszerlenséget
Egyvelitsed egyy-mással,
Hogy szívünk kettős izépséget,
Erezzen egyy látással.
Ültess e'be halznos fákat,
'S kedves izü magokat,
Tellyes rózsák', violákat,
'S szines tulipánokat.
Tedd az útat árnyékossá,
A' halmok oldalain,
Az álmöt kívánatossá,
Gyep-széked lágy hantjain.
A' völgyek tekervényébe
Ültess szagos epreket,
'S a' halmok déli részébe
Szölő termő töveket.
Ott egyy partba, a' fák között
Melly visszása a' hangot,
Epíts kákából körözött
Múlatságos harlangot.
Majd ha késő unokáid,
Itt öszve ölelkeznek:
Köszönvén hasznos munkáid',
Hamvaidon könyeznek.

LIV.

PHILLISHEZ.

GYORS kereki az időnek
 Szárnyra kelve fiernek,
 A' jó napok után jönnek,
 Bánati az életnek.

Phillis! még e' bődlog óra,
 Még szerelmünknek kedvez,
 Phillis! serkenj-fel e' szóra,
 Jer szorits kebeledhez!

Majd ha siró gyermekedet
 Nyájason apolgatod,
 Könyörgő szerelmesedet,
 Akkor meg-nem-halगतod.

Phillisem! ki-nyilt karokkal,
 Jer, ölelj-meg engemet,
 Jer vidámitó tsókokkal,
 Bődlogítsd életemet.

Majd ha nékem, 's fíaidnak
 Tsókjaid' ofztogatod,
 Phillis! kettős tsókjaidnak,
 Ez erőt nem-adगतod.

LV.

MÁSODIK JÓSEF HALÁLÁRA.

Az emberi-nemnek igaz, hiv szolgája,
A' köz szeretetnek tüköre, 's példája,
Ki a' józan elme, 's böltsesség ösvényén,
Segíteni kívánt népei törvényén:
De kinek szándéka, 's minden fel-tétele,
Szerentsétlenné lett, 's el-múlt együtt vele.
Ki nagyokat akart, 's többre nem-mehetett,
Mint-hogy bús élte nek szegény! véget vetett,
Ki éltét hamarább fel-áldozta értünk,
Mint benne egyy igaz Jól-tévőt esmértünk.
De még-is nagyobb volt ez egész Századnál,
Nézd utazó! JÓSEF fekszik itt lábadnál!

LVI.

A' MAI VILÁG.

VÓLT még ez előtt egyy haza,
 Kit minden jó óltalmaz,
 Vólt egyy idő, hol mindenek,
 A' köz-hafzonra éltenek,
 Míg az arany szabadságért,
 Kiki, szívesen ontott vért.

De most minden ha dolgozik,
 Tsak magáról gondolkozik.
 A' melly érdem hajdanába,
 Vitézt tsinált, valójába
 Ha most magad' úgy viseled,
 Egyy bolondal több lessz veled.

LVII.

A' KÍVÁNSÁG.

EN, az én lakozásomnak helyét, semmi Városba nem-választottam. Eggy kies és árnyékos halomnak oldalába, honnan a' réteket és szántó-földeket bé-láthatni, építettem magamnak eggy kis fejér házat, eggy kis paraszti házatskát zöld dészkás ablakkal, és azt, noha a' nádtedél, az esztendőnek mind a' négy részeiben leg-jobb; és noha még az engemet, az én nádas házak között el-töltött gyermekségemnek bóldog idejére emlékeztetne: mégis, hogy pompásabb légyen, ama vidám és eleven színű tseréppel fedtettem-bé. Az én ház bélim tsekély. és eggyügyü, mint szintén magam-is. Eggy-néhány szalma székek, eggy asztal a' virágoknak és gyümöltsöknek, eggy, mellyen némellykor leveleket írok, vagy hirtelen jövö érzékeny gondolatimat fel-jegyzem, és az én szívem szerént való Barátninak, falon függö arnyék-képei. Ablakom, a' kertre szolgál, a' violák és szagos virágok illatozása között húnym-bé az én szemeimet, és a' rigók, 's fülemilék éneklése serkent-fel engemet, hajnali nyugodalmomból. Az én Udvari Telekemnek

egy része akol, istállomba teheneket tartok, hogy téjjel éljek, mellyet nagyon szeretek. Az én Kertemnek mestersége a virágokban áll, mellyeket a természet pompázott-fel, és minden gazdagsága, mürok-ból, répából, káposztából és egyéb jó veteményből telik-ki. Nintsenek e'be semmi haszontalan vad-gesztenye fák az árnyék kedvéért. A' sétáló-hely a' gyümöldsös-fák között van, mellyeket úgy válogattam öszve, hogy az esztendő forgása szerént, egy-másután teremjenek. Szüntelen nyitva áll kertem ajtaja a' vándorlóknak, az én fáimnak hives árnyékába nyugodja-ki magát az el-farad't Utas, és ezeknek gyümöltseit, nem-tartja számba az irigy kertész. Itt élek én nyugodalomba, az én kevéssel meg-elégedő lelkem, nem óhajtja a' Városok pompáit, és minden nagyra vágyásom itt állapotodik-meg, hogy szabadon élek. A' józan-okosságot választottam parantsoló Urammá, a' szeretetet és igazságot ítélő-bírámmá, és a' természetnek fok-féle gyönyörüségeit múlató-társainmá.

Én keresem-fel a' bokrok közt a' tavasznak első violáit, én kezdem-el leg-először a' kertészséget, az utakat tisztítani, ágyat ásni, fákat nyesni, ólítani, és ültetni. A' gyepp mindazonáltal az én tavaszi meleg ágyam, a' galamb-begy az én első falátám, és soha nem-tekerem-ki a' természettől azon idéltlen zöldségeket, mellyeket a' maga átkába, szín, és íz nélkül ad. Nints semmi ízet-

lenebb, mint az erőltetett zsenge. Nagy költéséggel megyen ez vagy amaz nagy Úr a'ra, hogy egész esztendő által, üveg házaiból, rosz zöldséget, és éretlen gyümölcsöt kapjon asztalára. Az aratók között süt engem a' nyári nap, és a' gyp-ágyon enyhíti hévségemet a' lengedező szellő. Az én villásom szemem előtt hányja az ágyást, és az én véka búzáimnak kevés számát, magam rovom fel a' mogyoró páltzára. Én vagyok leg-szurrosabb a' szüretnek mustjától, danolok szedőimnek szüreti énekeket, meg-fogom a' csomoszló-fa végét, és eszem vélek ludas kását. A' meg-fagyott réteket, és a' téli nád-vágókat az ablakból nézem, a' kandallóba égő száraz gajnak lobogásánál olvasom a' történeteket, és gondolkozom az ember-szívnek állhatatlan tselekedetein. Ha némellykor szánkázni el-megyek, és a' fel-dült szán a' fagyos óra vét-ki bennünket, teli kulats borral melegítem az én dudorgó tár-saimat. Így teszem az esztendőnek mind a' négy részeit magámévá, és midőn vagy a' magam hasznáért, vagy a' mások gyönyörűségéért fáradok, úgy érzem, hogy eggyet sem-vesztek-el életem' napjai közzül.

Az én eledelem együgyü és kevés, az én asztalom a' magam majorságából vagy fáradságából telik-ki, és e'ben-is mindenkor az esztendő változására vigyázok. Leg egészebb eledel az, a' mit a' meg-érett természet ád jó kedvéből, nagy tápláló erő van a'

kerti veteményekben, és a' jó gyümölcsök
 tsinálják a' tisztá; vért. Az én a;ztalom ta-
 vasszal virágokkal, nyárba gyümölcsökkel
 van meg-rakva, a' tseresznyét Pünkösd táj-
 ba eszem, a' dinnyét nyár közepén, mid n
 az én meg-száradt ínyem, táplálást és ned-
 vességet kíván. Soha sem-forgatom-fel a'
 természetet, nem-tsinálok a' télből nyarat,
 minden esztendő részeinek gyönyörűségével
 élek, és tsak azt szeretem, a' mit a' termé-
 szet maga ajánl. Jó mindennel idejébe, és
 módjával élni, leg-igazabb orvos a' mért-
 ékletesség, a' dolgozás, járkálás és éhezés,
 leg-jobb ízt szerző szakácsok e' világon.

Hogy igazán szolgáljanak kevés tselé-
 det tartok. Eggy gazdának több igaz szol-
 galátot téssen eggy fitzko, mint eggy Her-
 tzeznek tíz komornyik. Minden a' mit az
 ember mások által vért véghez, rosszúl me-
 gyen az, a'nak veszi örömét a' mire kezeit,
 maga-is reá-tészi. Ha a' szomszédonival
 dolgom van, nem-hívatom hozzám, inkább
 oda-megyek, mind azért hogy lássam, mi
 történik házamon kívül, mind azért,
 hogy járkáljak; ez-is tesz valamit. Azunalom a'
 hosszú üléstől származik. Ritka gyalog útas
 az, ha tsak nagyon el nem-fáradt, hogy vig-
 nótákat ne-danolna, mikor a' kotsiban ülő
 komorúl öszve-húzza tekintetét. Azt gon-
 dolná az ember, a' városiak tsak féltekbe
 járnak magas zörgő kotsikban, hogy meg-
 ne-szóllítsák őket Mindenkor készek a'

nak az embernek lovai, a' ki gyalog jár, és nem-tart tőle, hogy kéntelenségből otthon maradjon, ha kotsissa jó napot akar tsinálni magának. De ha senki sem-izolgál úgy kedvünkre, mint magunk magunknak, ha hatalmasabbak vólnánk Nagy Sándornál, és gazdagabbak Kresusnál; én, tsak a'ra kérek mást, a' mit magam el-nem-végezhetek.

Ha mikor az én jó Szomszédjaim engem meg-látogatnak: gazdája vagyok Vendégeimnek, nem Ura, kiki otthon van az én házamnál, és mind azt tselekedheti a' mit a' barátság és emberség meg-engednek. Az én társaságomnak tartó lántza az erányosság, egyy forma szív, egyy-más kedv keresése, és az erköltsöknek hasonlatossága. Tsak a' szabadság és egyenlőség tsatolja az én szívemet ölzve, és mivel hozzám, sem a' kérelenség, sem a' haszon nem-húzhat másokat, a' vigság és barátság szab törvényt Vendégimnek.

Nem-megyen-el az én ajtóm elől szomorúan az igaz szegény, és nem-átkozza el-zárt gazdagságomat, melly senkinek sem-használ. Gyakran nem annyira pénz mint-egy jó szó eleveníti-meg a' szegényt, és ha a' szerentse velem, mint más akarmelly nyomorúttal szabad; leg-alább, jó tekintettel fogadom bódogtalan felebarátomat.

A' tarsálkodás, és az egyy-más között való múlatás, fő bódogsága az életnek. Hoz-

zám hívok én-is némellykor egy inkább válogatott, mint számos társaságot, barátokat, kik egy-mást meg-értik, pajtásokat, kik a' mulatságot szeretik, sőt még aszony-ságokat-is, kik a' körö-tő és kártya helyett, halász-horgot, lép-vefzőt, a' szedők kosarait, és a' gyűjtők gerebljéit vállokra merik venni. A' kártya valósággal semmi idő töltés, csak olyan embernek a' menedék-helye, a' ki más egyebet a' világon nem-tud csinálni. Mi ha el-véltébe játszunk-is, de igen kevésbe, hogy se más ne-tegyünk kedvetlenné, se magunk ne-légyünk. A' játékon való kapás, melly csak a' fősvénységnek és unalomnak gyümöltse, leg-inkább az üres fejeken és szíveken szokott uralkodni. De mi e'nél sokkal nemesebben mulatjuk magunkat, rickán-is szorúlunk-reá, sőt inkább tanakodunk estve rajta, hogy a' fok-féle mulatság közzül, mellyiket válasszuk a' hólnapi napra. Nints itt mi közöttünk semmi városi rend-tartás, semmi erőltetett vi-selet, a' faluban kiki falusi. Minden mi ebé-dünk vigasság, mellyben nem-annyira tetszik a' nyalánk étel, mint az elegendőség. A' vigság, paraszti munkák, és ártatlan játékok a' mi ízt szerző Szakátsaink, és a' mi egész-ségünk fel-tartása a' mértékletesség. Az asztalt mindenütt meg-terítjük, a' kertbe, egy hajón, egy fa alatt, némellykor egy kevésbé távolabb, egy tsergő forrásnál, a' zöld és lágy pázsiton, a' vad rózsza vagy jó szagú mogyoró-fák ritka árnyékába. A' tá-

Jalás, minden rend-nélkül, de tisztán esik. Az én vig Vendégim danolva hozzák-fel egymás után az ételeket, és a' sültet nyársával egyyüt támasztják a' fa mellé. A' gyepből telik-ki a' szék, az ásztal, a' kút-kávája a' pohár-szék, és a' kantsó borok a' fán függenek. Az ételek öszve-vissza rakatnak-fel, az éhség fel-szabadit minden tzeremónia alól, és mivel egyyik a' másikkal keveset gondol, nem-is neheztel, ha előtte-nyúlnak a' tálba. Ezen nagy szíves barátságból támad néha, egyy minden gorombaság, hamisság, és erőltetés nélkül való egyenetlenség, egyy kis tzivódás, melly fokkal szebb, és erősebben öszve-köti a' szívet, mint a' köz emberségnek tsapodársága. — Nints itt semmi hafzontalan inas, a' ki beszédeinkre halgatózna, viseletünket motskolná, falatainkat olvasná, és a' hosszas ebédért morgolódnék. kiki magának szolgál, hogy maga Ura legyen, és egyyik a' másiknak parantsol.

Ha mikor egyy paraszt mellettünk elmegy, ki a' maga tzimereit vállán vívén, vissza-tér munkájához, egyy két jó szó, egyy két pohár bor által, mellyek az ő nyomorúságát szenvedhetőbbé téstik, meg-örvendeztetem az ő szívet, 's belső részeimnek meg-indulásába, örömmel mondom magamba,, Ember vagyok én-is.

Ha valaki a' lakosok közzül szomszédjaival Házi-innepet ül, ott vagyok közöttök.

Ha körülöttem lakodalmat tartanak, nem ejtik azt meg nálam nélkül, mert tudják, hogy a' jó kedvnek és vigasságnak barátja vagyok. Az ő hosszú asztaloknak végénél örömmel falatozok, az ő kedves paraszti nótájokat, magam - is tódítom, és vidámabb szível tánczok az ő színjek alatt, mint az Ország-Háza Palotájába. *

Keserves! valóba keserves dolog! Az Isten bódogságra teremtett mindent, a' természet kevéssel meg-elégszik, ellene-állhatatlan hajlandóság vonja az embert, ember társához; és ki az, a' ki így él? noha ezen eggyügyü életnek bódogságát hathatosan érezi-is. En, gyermekségetől fogva, a' szerentse áldozatja vagyok, és ez az egész rajzolásom, csak — kívánság.

* Budán, az Ország-Háza Palotájába szokott tartani a' farsáingi mulattság.

LVIII.

A' PANASZ

RÍNÓ ÉS LAURA.

RÍNÓ! Enyh az idő. a' lagy tavaszi szelek szaggatják a' fellegeket, és az ég tisztul. Futva süti a' borongós nap a' ligeteket, észrevehetetlenül zöldellenek a' kopár halmok. Szép Tavasz! kedvesek a' te napjaid, az érzékeny szív szent indulatokkal áldozik tenéked. A' te öltözeted a' kellemetességnek ruhája, a' te tekinteted fel-szabadítja a' bézárt lelkeket, hogy örvendezzenek. Tiszta a' te folyamatod ó lassú Patak! édes a' te tsepjeidnek íze és kellemetesen hangzik a' te tsergedezésed. De sokkal kellemetesebb az az ének, mellyet itten körül hallok, a' Laura éneke, ki a' meg-hóltakon kesereg. Szegénynek, már meg-görbült feje a' szüntelen való búsongásba! verések szemei a' siralomtól, és az ő énekének siket hangja, kifejezi szívének mély szomorúságát. Laura! kedves éneklő! miért ülsz itt olly szomorúan e' füvetlen parton? miért nedves a' te ottzád, mint a' fél-fokadásba lévő rózsza, mellyen még a' reggeli harmat tseppek ragyognak. Az idő örömmre hív minket, és a' koporsóból ki-költ természet üzi a' szomorúságot.

LAURA. Az én könyeim Rínó a' koporsóké, és az én énekem a' koporsók lakosaié. A' roppant természet gyászba öltözött az én szemeim előtt, és a' tavasz gazdagsága nékem, csak külömb-féle színeket hazúdó szappan buborék. Ah Rínó! oda az én ifjúságonnak barátja, és az én szívem, nem érez egyebet szomorúságnál. Szép volt az én barátom, mint a' leg-szebb tavaszi nap, fejér az ábrázata mint a' patyolat lilium piros az irtója, mint a' szederjes rózsa, 's el-múlt, mint a' nyáron lengedező szellő elmúlik a' vetések közt, de az én keserüségem él mind öröké. Igaz volt az én barátom szíve, tiszta az ő ártatlansága, 's könyörületessége mint a' lassú patak, melly köverítő cseppjeit el-terjeszti a' tér-réteken. Ah Télon! te vóltál nékem mindenem, az én lételemet csak te benned érzettem, és te miattad szerettem a' világot. — Keseregj most Télonnak szerelmese keseregj! de Télon, nem hall tégedet. Mélly a' halottaknak az álma, és alaton az ő por párnájok! Ah, mikor lesz reggel a' sirba, hogy azt mondjuk, a' szunyadozónak: ferkenj-fel!

Ah! hol van az én meg-elégedésem? Miért múltak-el az én életemnek jó napjai olly hamar? miért holt-meg Télon, vagy miért esmertem őt valaha? Mert azt mondanám magamnak, Esztelen! azt keresed, a' mi e' földön nem-rálátatik és azt gyászolod, a' mi nem-vólt. Ah Télon! de élél! a' te

Szerelmedben találtam - fel a' bődogságot,
és a' te karjaid között érzettem az élet gyö-
nyörüséget. Napok! vissza hozhatatlan na-
pok! az én első szerelmemnek örömmel
és bódog meg-elégedéssel tellyes napjai!
miért nem kezdődhettek újra, hogy soha el-
ne múlnátok? nem-kívánnék más öröké-va-
lóságot. — —

Az én hozzám való hív szerelem ölte-
meg Télont. Most midön az idő ki-nyilt,
ama' szigertbe ment-el, hogy ott számomra
az új mezei virágokból koszorút fűzzön. Ki-
tsiny volt a' víz, mikor által-ment, alig bír-
ta tsónakját. Az én rólam való gondolkozás,
és az a' szent öröm mellyet előre érzett,
ha nékem illy váratlan ajándékkal kedveske-
dik, úgy el-töltöttek szívét, hogy ak-
kor vette magát észre, midön már a' patak
sebesen meg-áradott, és az ő élete veszede-
lembe forgott. Késő volt a' gondolkozás,
bele-ugrik tsónakjába, evez, de a' habok
dühössége ellen lankadt volt az ő ereje, kön-
nyü a' tsónakja. Eggy törzsök, mellyet a'
víz nagy erővel feléje hajtott, fel-fordítja
a' tsónakot, a' víz ki-kapja az evezőt ke-
zéből, kiált, de a' habok el-nyelték az ő
kiáltása szavát, a' zúgás, el ölte azt, és csak
a' víz árja segitette-ki fél-holt testét,
a' nékem kötött koszorút, még-is kezébe
tartván. Késön érkezhettek a' halászok sege-
delmére, kik ezt távolról észre-vették, és
karjaikra fel-vévén, estve-felé hozták hozzám.

RÍNÓ! én, mint mikor a' fzelíd gerlitzének hív párját le - lövi a' kegyetlen vadász, hátra estem! — — —

Ó ti öröké szerentsétlen virágok! ártatlan okai az én keservemnek! meg - tartalak titeket mind örökre, és a' ti látástokkal ne velem az én fájdalmamat, míg porrá leszek.

Szép volt a' Télon halála és tsendes. Mint mikor egy kies nyári napon, mosolyogva száll - alá, a' vidám nap. Szinte hajnali három óráig tsendesen aludott. Akkor fel - vetvén reám bádjadt szemeit Laura! úgy mond itt a' te koszorúd! A' hívség, szerelem, szánakozás, és kétség szaggaták szívemet, 's el - vévén erőtlén kezéből a' koszorút, keservesen sirtam. Ah Rínó! nagy tsapás volt ez eggyszerre, el - fogódik a' szívem, és el - ájúlok. — Öt óta volt, mikor ismét magamhoz jöttem, 's mint - eggy nehéz álomból fel - ijjedve kérdezem. El - e még Télon? Ah Laura! felel ő, nyugodtabb lélekkel nézném a' világ végső veszedelmét, mint a' te hív fájdalmadat. — Vigasztald magad — az Isten könyörül a' te keserveden. — Mát meg - hajnallott szépen, és a' fel - jövő nap első sугári, remegve jatszodták a' fák árnyékai között ablakomon. Laura! mondá Télon, nyisd - meg az ablakot. Melly szépen kél fel a' vidám nap! melly szent mosolygással serkenti a' madarakat éneklésre. Laura! nem jön fel többé az én napom! — de nézzed az Istent! —

Istent! — nézd mint nyitja fel-kebelét, és mint hívogat magához. — Öröké való Isten! ím vissza adom Ikkemet, melly ezen szem-pillantásba olly tiszta, mint midőn a' te szent kezeidből ki-jött, rézfefits engem-is a' te örökké való boldogságodba — — Ne sírj Laura! — — Tudod, a' vólt minden kívánságod csak, hogy boldog legyek, és most a' fogok lenni. — — E're el-tsendesedik, 's így szól ismét Laura! abba a' szigetbe temetess-el engem — — a' hol a' virágokat szedtem — — tartsd-meg a' koszorút — — rövid vólt a' mi barátságunk, — és — hosszú — a' te — keserved! — — E're reám-veti szemeit — sohajt, és meg-hidegszik.

Ah Rimó! ezen utolsó tekintete Télonnak, vesztegette-meg életem minden erejét. Nem-esett a' halál fenkének érzékenyebben mint neki; Ő a' kinek szerelmének az örökké valóság rövidnek lárszott, életének legszebb idejébe múlik-ki, midőn boldog kezd lenni, midőn a' jövődő napok leg-édesebb reménységgel ketsegtetik szívét, midőn magának nyugodalmas öregséget, és fainak karjai között, tsendes halált ígért.

Nyúgodj már most tsendesesen te hív lélek! szent légyen a' te álmod, és nyugodalmas a' te pihenésed! Nem-fog téged többé látni ez a' mellyék, mellynek ékessége vállal, és gazos füvek fogják bé-nőni a' mi sétáló helyeinket. En pedig itt fogok ülni

az én könyeimbe. E' kopár halmon fogom táplálni fájdalमत a' te emlékezetteddel, és zokogva nézek a' virágokra, mellyek sir-halmodon illatoznak.

RÍNÓ. igaz a' te panaszod ó Laura! méltó a' te keserved. Az élet örömét vesztetted el, és a' te rózsádat a' ki - nyílás közbe fujta szélyel a' hirtelen szél - vész. De, ne háborgasd a' halottak nyugalomát haszontalan kiáltásokkal, és ne - rövidítsd életedet, a' te keserveddel.

LAURA. Az én örömöm Rínó a' fájdalom, az én keservem tetűik nékem, és köny - hullatásimba találok vigasztalást. Az életnek nehéz terhe nyom ugyan engem, de a' sirai könnyebbíti az én szívemet, és az én siralmom táplál engem. Az én köny - hullatásom áldozat, és az én zokogásom, kedves a' Télon porának.

LIX.

A' DÉRHEZ.

TSALÁRD szépsége az állhatatlan tavasz-
nak! szépen bíztattál virágiddal, és a' gyü-
mölsökkel nem-hagysz élni. Szép idő járt,
a' meleg meg-indította a' bimbókat, a' ták
virágoztak, és gazdag pompa volt a' hegye-
ken és kerteken el-terítve. Melly édes re-
ményességgel néztük a' virágokba a' gyümöl-
tsöket, és illy bölDOG tavaszba, mint örül-
nénk a' jól-tévő nyá-nak és ősznek,
melly a' mi fáinkat meg-fogja-áldani. Ha-
szontalan reménység! tsalárd idő! az ej-szak
lehell, eggy híves éjszaka vastag dérral har-
matozza-még a' virágokat, és a' gyümölts
le-volt szedve! — Hulljátok-le ti-is ó le-
velek hulljátok! Nints már gyümölts, mel-
lyeket a' hévség, és jég ellen óltalmázzatok.
Majd a' nyári meleg napokon jön az éhező
útas, kinek meg-szarad't inye, nedvesítést
és táplálást óhajt. Közöttetek fogja ke-esni
a' meg-frissítő gyümöltsöket és nem-találja
azokat.

LX.

A' KERT. N. VÁRADON.

Az ÉN oskolámnak ablaka a' kertre szól-
gál, melly az előtt a' Paulinus Atyáké volt.
Sok benne az egésségés bertzentzei szilva,
lágý körtvély, és teeló alma - fák. Amott
az aszaló végébe a' több kopasz fák között
tündöklík egyy kis terepély báratzk - fa, el-
ső virágaival az egész kertet bíztatván. A'
szilva és körtvély - fák, tarkázzák félig ki-
nyilt bimbójokkal az ágakat, 'és a' pázsit
zöldül szem - látomást. Gyakran midőn os-
kolai porral el - telvén békességes türesemmel
rusakodnám; az ablakon tekinték - ki, és a'
fél - eleven természetnek látása, meg - vídítja
az én lelkenet. — Jó Isten! mikor jön - el
az az idő, hogy a' tsendes magánosságnak
karjai között, kertem fáinak árnyékába nyú-
godván, éljek az élet gyönyörüségével, és
tégedet, a' te munkáidba imádjalak.

LXI.

A'

PANTLIKA,

EGGY

PÁSZTORI JÁTÉK,

A'

GELLERT ÍRÁSAIBÓL.

A Játzó Személyek.

Daphne, a' Phillis Anyja.

Phillis, a' Montán Kedvese,

Montan. a' Phillis Szeretője.

Dóris. egy Páfztor Leány.

Mirtill. Páfztor Legény.

I. J E L E N É S

DÓRIS, PHILLIS.

Dóris.

PHILLIS! mit könnyökölpsz itt magad egyedül?
Mint mikor dél-tályba a' kökörtsiny le-dül.
Te, a' ki nekünk-is kedvet tsinált, 's nevelt.

Phillis.

Tudj' Isteff' jó Dóris! magam se-tom mi lelt,
Tsak nints kedvem.

Dóris.

Még - is kell okának lenni.

Phillis.

Id' akarék vásznam meg-lotsolni menni,
'S eggy fába a' kezem nagyon meg - ütöttem,
Ott a' hol a' vásznam tegnap ki - kötöttem.
Úgy fáj hogy!

Dóris.

Tsak úgy van a' mikor sietünk!
Még e' nem olly nagy baj ezen segíthetünk;
De hol Montán?

Phillis.

Még az Anyám - is r'ám kerül,
'S szegény árva fejem le - motskol emberül.

Dóris.

Bíz az én Anyám - is fel - lobbán hirtelen,
De hol Montán!

Phillis.

Úgy - de ő úgy tesz szüntelen.
Az elébb - is egy kis szek - fűt zsáját szedék,
'S néki jön a' ketske az a' kis nevedék,
'S egy takaró - szálíg az álnok meg - ette.

Dóris.

Ne bántsá szegényt! hiszen ő - is azt szerette,
De Phillis! nem - akarsz te engent érteni!
Hol Montán?

Phillis.

Ki tudná a' Pásztoít örzeni!
Énnékem nem rabom, a' hol tetszik ott jár,
Ki parantsol néki? Szabad mint a' madár!

Dóris.

Hát már csak úgy beszélsz? ne feleked Montán!

Phillis.

Ej hagyj békét Dóris!

Dóris.

Haragszol r'á talán.

Phyllis.

Hogy ne? Senki se - vólt más olly érzékenlen
Mint-Montán én hozzá, Montán, a' hiteitlen!
Ah mint szerettem őt, mint jártam kedvére,
'S minap egygy pántlikát köték a' kezére,
Ott, a' hol tántzoltunk a' tölgy Árnyékába,
'S gondold - meg, ma láttam a' Clóé nyakába.

Dóris.

Már a' nem szép dolog; de vigyázz reája,
Két pántlikának - is lehet egygy formája.

Phyllis.

Tsak nints olyan mint a', már a' mind hijába
Mert Montán iette azt, a' Clóé nyakába.
O Dóris! a' mit az én kezem körözött,
Meg - esmérem én azt, száz pantlika között.
Nagy reg' hogy tsináltam, alig van két hete,
Sárga a' közepe, a' szele fekete,
Egyebütt meg hol zöld, hol kék, hol fejéres;
'S apró tseppetskékkel mint a' harkáj véres.
Zöld feljémmel azt a' fát - is r'á tsináltam,
Hol az első tsókkal Montánt meg - kínáltam,
Rajta van egygy P - is, egygy M - is van rajta,
Még - is másnak adja, ládd a' kurya fajta!
De fuss az Anyam. — —

II. J E L E N É S.

DAPHNE, PHILLIS

Daphne.

No, fiam! e jó idő!

Phillis.

De talán a' meleg nagyon-is rekkenő.

Daphne.

A' nem-árt semmit-is sem egynek, se másnak,
Még - úgy lesz több száma a' búza rakásnak.
Én most úgy meg-úntam volt magamat othon,
A' vásznadat néztem, jól szárad a' napon.
De tán bajod- is van? úgy tetszik hogy sirtál?

Phillis.

Nem biz' én!

Daphne.

Hát nálad minek az a' tsanál?

Phillis.

A' fejemnek mert fáj.

Daphne.

Ugyan van ám eszed!
Jobb bizony hogy azt a' laput reá teszed.
De tudod ki ivott tegnap a' hőségbe?
Ládd fiam! hogy ejted magad betegségbe!

Pbillis.

Ó nem! az a'tól van, hogy iboját szedtem,
Hogy olly nagyon fokszor fel-áltam, 's görnyedtem.

Daphne.

Hát kinek szedted azt?

Pbillis.

Itt van.

Daphne.

Nékem adod?

Pbillis.

Hiszem azért szedtem!

Daphne.

Most te csak ragadod.
Szép biz' ez! de talán a' Mirtil számára?

Pbillis.

Nem-hág biz' e' soha az ő kalapjára.

Daphne.

Tan Montán? de ni-tsak mint el-pirúl-bele!

Phillis.

Én könnyen pirúlok; de még a' nem jele.

Daphne.

Gondolom hogy könnyen a' Montán nevére,
Hát m'ért nem-pirúltál - el a' Mirtillére ?

Phillis.

Én nem - tom, a' szívem feleljen érettem,

Daphne.

Jól van, jól ! a' szíved ? de biz' észre-vettem,
Szereted te Montánt.

Phillis.

Nem olly igen nagyon,
Hiszen mindég mondom mikor velem vagyok
Hogy menjen-el, mert van más egyéb dol-
gomi - is,

De ő fel-se-vefzi még ha haragszom - is.
Ma-is hogy korsómnak egy kis gödröt ások,
„ Nem szép úgy - mond mikor a' Lánynak
durtaszok !

Daphne.

De mást beszéll még - is a' húgod Corinne.

Phillis.

Ollyan alá - való gyermeknek ki hinne ?

Daphne.

Gyermek szól igazat, már én csak azt mond om!

Phillis.

Akar-mit beszéljen a'ra semmi gondom.
 Hiszen, ha hogy olykor eggy mezón legelünk,
 Ha idő töltésre ketten énekelünk,
 Ha hogy olykor én-is fúvok a' sipjába,
 Már az olly nagy dolog?

Daphne.

A' semmi magába!

De még-is azt mondod lát'd, hogy el-küldötted,
 Mikor ott enyelget néha körülötted!

Phillis.

Ez meg-is eshetett némellykor, meg-vallom
 Ó de mikor az ő sipja-szavát hallom,
 'S ha azt a' felelő vissz'-hag úgy meg-sejti,
 Minden bosszúságát szívem el-felejti!

Daphne.

Tán te vagy a' vissz'-hang? hisz' énekelhettek,
 De én a'ról tartok hogy szerelmeskedtek.

Phillis.

De hogy édes Anyám! az eszünkbe sintsen,

Daphne.

De durtzásságodról van a' ki meg-intsen!

Phillis.

Hiszen, ha mond'ta-is, róla nem-tehetek
 De nem-következik e'ből hogy szeretek.
 Ő a'ra kér, mert már meg-kell-valni, látom,
 Legyek Barátnéja, 's ő az én Barátom.

Daphne.

Fiam! a' barátság hamar szerelmet szül!
De jobb lessz ha Montán, a' nyája mellett ül,
Te pedig majd Phillis végy - bé éjszakára.

Phillis.

Nem - lessz fenmi bajom nékem akkorára.

Daphne.

De még - is tsak egyél valami zöldséget,
Melly el - üzzön rólad minden betegséget.
Én el - megyek, eszem tán eggy kis Gomoját,
Te pedig leányom szedjél fok iboját!

III. J E L E N É S.

DÓRIS, PHILLIS.

Dóris.

SZEGÉNY Anyád! rajtad lát'd mint tünölödik!

Phillis.

De má úgy - e még - is, hogy nem - zörgölödik?

Dóris.

Hát az Orvossággal?

Phillis.

Ott könnyen segíték,
Mihelyt egy kis bodzát. 's vad rútát keríték,
Mert ez, és a' töve az árva tsanálnak,
Ő nálla a' halál-ellen- is használnak.

Dóris.

Héj bezzeg az Anyád ha engem kérdene,
Meg tudnám én rajtad hogy mi segitene!
Montán.

Phillis.

Eredj! eredj! csak ne-bosszants vele,
Mert már majd meg-fájul a' fejem-is bele!
Melly jambor, melly szelíd volt a' tekintete,
Még-is a' hitetlen lát'd hogy r'á szedhete!
De semmi, tánúltam én most ez embernél,
R'á nem-szednek engem hidd többször egy-
szernél!

Dóris.

Jé már e' nagy harag! ha ha — — —

Phillis.

Ni bizony még nevet!
Tán öszve-szürtétek egy-mással a' levet?
Héj Dóris! hívségem nehezen szíveli,
Látván hogy pántlikám más leány viseli,
O mert csak azokat a' tsókokat szánom!
A' mit kapott töllem az én rossz Montánom.

Dóris.

Hát meg-is tsókoltad?

Pbillis.

Ollyat hogy kérddhetel?
Látszik bóldog leány hogy te nem szereted!
Ő kezdte el ugyan; hanem akartam is,
Ha szégyenlettem - is, ha vertem, szidtam - is,
De bíz utóljára, úgy rá fanyalodtam,
Hogy az ortzáni néki még magam tartottam.
Kérd meg tsak a' kuttól, kérd - meg a' bodzástól,
Hány száz tsókok között váltunk - el egy - mástól

Dóris.

Hát ofztán szüntelen tsak tsókolódtatok?
'S az alatt egy - másnak femmit fe - szóltatok?

Pbillis.

Ó igen, de minden beszélgetés mellett,
Semmi - is úgy jobban mint a' tsók nem - kellett!

Dóris.

De hát még - is ofztán miről beszélgetek?

Pbillis.

Ó té bóldog leány! a'ról hogy szerettek,
Ő meg - ölelt engem, én őt meg - öleltem,
Ha ő kintsemnek hív't, lelkem! azt fe'eltem?
Ha mond'ta,, tsak az én személyem betsüli:
Tudod, hogy egyik szó, a' másikat szüli!

Dóris.

No jól van, de ofztán nem - untatok e're?

Pbillis.

Tsak nem - akadtam még illy bóldog emberre!
De

De hogy üntünk Dóris! de észre fe-vettük.
Gyakran, hogy az egész napot hova tettük,
Olyan hamar el-múlt!

Dóris.

A' furtsa állapot!
Azzal tölteni - el a' mélységés napot,
Ölelni, Galambom! tsillagom! szeretek!

Phillis.

Hafzontalan Dóris! mert ma nem-nevetek.
Valamikor Montán, Montán volt én velem,
Mindég beszédessé tsinált a' szerelem.

Dóris.

Jól van! 's ha egy napot így el-töltöttetek.
Ugyan mond-meg, más nap miről beszéltetek!

Phillis.

Az-is furtsa kérdés!

Dóris.

Nó de, mond-meg még-is!

Phillis.

TudoG, hol felleges, hol tiszta az ég-is,
Mi-is, hol tzivódtunk, hol öszve-békeltünk.

Dóris.

Tzivódni?

Phillis.

Mint az ég, mi-is tsak úgy éltünk.
Mert, fokszor tzivódnak ám a' szerelmesek,

H

Még-is azért, minden napjaik kedvesek!
Néha egész nap-is többet nem-tsináltunk,
Hogy eggy-más szemébe néztünk, 's kukuts-
káltunk.

Dóris.

Tehát a' szerelem mind csak képzelődés!
Ölelés, tsokolás, tréfa, és perlődés!

Phillis.

Hát még enyelgeni sem-tudsz? Ó ártatlan!

Dóris.

Nem biz' én, ez a' szó előttem hallatlan.
Hát mi az?

Phillis.

A' tsak kéz, 's ortza tzirolgatás,
Szerelmes beszédek, néha tsokolgatás.

Dóris.

Soha bizony soha, hát eb az ingetek!
Tziróka, maróka, még úgy-is tettetek?

Phillis.

Tettünk bizony, 's ládd e, még-is ez átkozott!
Engem melly szégyenbe 's gyalázatba hozott!

Dóris.

Igen bizony, hát most, mit fogsz már tsinalni?

Phillis.

Szerelmem, pantlikám, és Montánt útalni,
Nó de mond-meg magad, ügye? ha szeretne
Hogy két napba egyszer, tsak hozzám jöhetne?
Látom én mind tegnap, mind ma-is hogy kerül,
De Dóris! úgy tetszik, Mirtill jön cmerül,
Mond, őrizze nyajam míg violát szedek,
Hiz' itt nints sem méteky, sem víz, sem
meredek.

IV. J E L E N É S.

DÓRIS, MIRTILL.

Dóris.

ISTEN hozott egyszer Mirtill! e' ligetbe!
Be régen nem - láttunk! mi az a' kezedbe?

Mirtill.

Egy kis állat,

Dóris.

Már azt, nem szükség mondani,
Hiszen úgy fe - szoktak ott farkast hordani!

Mirtill.

Nó hát ^{itt} van, nézd - meg!

Dóris.

Már nem - nézem, tedd - el!

Mirtill.

Mi a' ^éDóris? hát a' tréfát sem - érthet'd - el?
Ne légy olyan kényes!

Dóris.

Van talán még eszem,
Hogy az olyan forma tréfát fel - fe - veszem.
Nem - szép, nem is szoktam mindjárt haragudni,
Tsak hogy, ^{szé}m'ért akarok tőled mindent tudni.

Mirtill.

Hiszen tudni lehet, én mindjárt meg - mondom.

Dóris.

Ne - mond bizony nekem , réa semmi gondom.

Mirtill.

Jaj de haragos vagy ! nó de már a' minek ?
Híszén én meg mondom , tsak ne - szólj fenkinek.

Dóris.

Már én a' nyelvemmel kedvem szerént élek ,
Ha tetszik , halgatok , ha tetszik , beszéllek.

Mirtill.

Nó de , ne légy még is , az ember Echója,
Ládd - e' , ez a' Montán fekete rigója ,
Ezt tavaj - még Phillis a' fészkeből hozta ,
'S kop - szon Montánnak od' ajándékozta ,
Szépen tud fütyölni ; most hogy a'ra mentem ,
Nem volt otthon Montán , 's én bizony el -
tsentem.

Dóris.

De hát ugyan a'ba mi örömd' látod
Hogy úgy meg - lophatod Montán je' Barátod ,

Mirtill.

De hagyd - el ! már e'nek örülök menőhitom ,
Hogy a' tronfor , tronfal , vissza pótolhatom .
Tudod , hogy bánt velem ő is tavaj őszel ,
Mikor el - dugatta a' Tengeri tsőszel .

A' feregéllyemet ? Én ezt fel - tartottam ,
'S egy kedves nótásra meg - is tanítottam ,
Valaki tsak látta , mindjárt meg - szerette ,
Az ének nótáját olly szépen ejtette .

Hilax ! Chloris ! tölem hogy gyakran hallotta ,
Hilax ! Chloris ! mindég utánnam mondta .
Sokszor egész nap - is ült a' jüh hátára ,
Mint ha azt tartanák tsak az ő számára .

De furtsa állat volt !

Dóris.

A' bizony, tudom már,
 Az a' nagyon okos, nagyon drága madár,
 Melly hogy akkor a' négy-nyarat meg-haladta,
 Nem-akarád adni tiz tsóknak alatta,
 De szegényt, a' Milon kutyája meg-ette!
 Mirtill! itt van tiz tsók, keil e most érette?
 De meg-alj! jut eggy kis tsalfaság eszembe.
 Én most nem-rég' valék itt Phillissel szembe,
 Ő hogy látta volna azon esküdözött,
 Mikor tsókolgattál ott a' bokrok között,
 Mirtill! most ezt rajta meg kék boszúllani,
 Mútasd a' rigót, 's mond! —

Mirtill.

Mit tudják mondani?

Dóris.

Mond, hogy te Montántól kaptad e' madarat,
 De ne-nevess ofztán! edd-meg az agarat!

Mirtill.

Tsak biz'd'rá'm, ki-lopom én biz a' szemét-is

Dóris.

Most úgy-is utálja a' Montán nevét-is.
 'S ha bevetés nélkül beszélsz, úgy el-hiszi.

Mirtill.

Jól van, a' tsintalan ő-is el-nem-viszi,
 Mikor a' römlömön meg-óld'ra a' hurkot,
 De most meg-é tetem ám vele a' szurkot!

Dóris.

Én Chlóéhöz megyek: De ni! a' hol jönnek,
 Bújj ízibe alá, e' termett szőlőnek:

(mind ketten el-mennek)

V. J E L E N É S.

PHILLIS, MONTÁN.

Montán.

PHILLIS! mit futsz töllem? mi lett olly
hirtelen?

Phillis.

Ha más-ként nem vagyok, így vagyok szüntelen.

Montán.

Soha se-láttalak még én illy méreggel.

Phillis.

Soha sem-is-esett a' mi tegnap reggel.

Montán.

Tegnap? 's nékem kellett valamit véteni?

Phillis.

Álnok! szemembe-is hogy meresz tekinten?

Montán.

Nó de hiszen mond-meg!

Phillis.

Éjj, jobb ha halgatol!

Montán.

Úgy hát én nem-tudom, miért pirongatol!

Phillis.

A' szép! az igazság tsak mindig tiétek!

Montán.

Az Istenért mond-meg hát! mi az a' vétek?

Phillis.

Ni biz a' jó lelkü egyy tséppet se bánja,
Még hogy én mondjam-meg tölem azt kívánja,
Montán.

Phillis! Phillis! hát ez a' minapi beszéd?
Hol a' fogadasod?

Phillis.

Ott, a' hol a' tiéd!

Montán.

Hát ez az a' hívség a' méket ígértéd?

Phillis.

Lassan Montán! mert így a' szívem meg sérted,
Hív voltam én hozzád.

Montán.

Hát én mit vétettem?

Hív vagyok én hozzád.

Phillis.

A' biz' észre - vettem!

Montán.

Ah Phillis! Gálambom! életemnek fele!

Phillis.

Nemst vagyok én Clóé, tán álmodol vele?
Ni hogy beszél - félre!

Montán.

'S ezt még Phillis mondja?

Ó Phillis! a' vagyok szerelmem bolondja!

(*egy kevésbé halgat*)

Hát nem - szólíz?

Phillis.

Ma magam reá - nem - vehetem.

Montán.

Hát, vesszen - el fűvöm, juhóm, 's a' ligetem!
Ha meg-bántottalak, a' nagy Pánra vallom!

Phillis.

De tudsz átkozodni derekason, hallom!

Montán.

Ha Clóét szeretem hát! — — —

Phillis.

Tsitt! most ki - nevetlek,
Nem szereted? én meg téged nem-szeretlek!

Montán.

Még Clóéval? de már ezt nem-érdemlettem!

Phillis.

Menj hitetlen hozzá, menj, mond - meg
helyettem!

Montán.

Én! Phillis! hitetlen? 's így hívsz te engemet?
Ki jobban szeretlek mint az életémet,
Kinek a' vólt, 's a' lefű minden kíyanságom,
Hogy te légy valaha kintsem, 's boldogságom!
Hogy te veled éljek, 's hogy (ó édes álm!)
Hív karjaid között érjem - el halálom!
Már két esztendeje Phillis! 's kilentz' hete,
Miólta hív szívem téged meg-szerete,
Miólta csak egy nap fe-ment-le szárazon,
Hogy meg-nen-láttalak vagy itt, vagy a' gazon.
Hányszor őrzötte más a' nyájam helyettem?
Mikor Phillis! veled, te veled lehettem!
Hány kedves, (bár Anyad szüntelen üldözött)
Hány kedves éjszaka múlt karjaid között?
Tudjak a' tsemeték, tudjak a' ligetek,
Napok! boldog napok! ó hova tüntetek?

Számodra egy páltzát, 's pohárt-istsináltam,
 Mellyre egy Erdeji Istent faritskáltam,
 Kinek, míg hívségem Phillis! kedvelted,
 Sok kövér juhokat áldoztam éretted.

Tovább-is tsináltam majd fél-esztendőnél,
 Tudod Phillis! magad gyakran a' kút-főnél,
 Hogy el-vágott kezem meg mostad, 's töröltted
 Szánakozó kézzel nyomkodtad, kötötted.

Phillis! kénfzeritek a' régi hűségre,
 A' mi ligetünket őrző Istenségre,
 Mond-meg! ugyan mond-meg, ki vólt olly
 átkozott?

A' ki én felőlem néked hazudozott,
 Mond-meg! hogy változtál ilyen hideg jéggé?

Phillis.

Azt a' te szíved - is meg - mondja eléggé.

Montán.

Phillis! az én szívem melyemet nem - veri,
 Mint a' ki'ett bűnét érezi, 's esmeri.

Phillis.

Hát hol a' Réntlika a' mit néked adtam?

Montán.

Mindjárt elő - hozom a' kunnyhóba hagytam,
 A' szék - fűd mellett van.

Phillis.

Meg - botsáss barátom!
 Én semmit se hiszek valamig nem látom.

(Montán el - megy.)

o)(~~o~~)(o

VI. JELENÉS.

PHILLIS, MIRTILL,
(elő fullog)
Mirtill.

MONTÁN ám az ember! nints olyan itt körül,

Már a' Barátoknak ő lehet tükörül!
Azt is nekem adja a' mi leg-kedvesebb,
Phillis.

Mit adott? a' fűrjét?
Mirtill.

Nem, a' nál kevesebb,
Phillis.

A' Pintyét?
Mirtill.

Találd - ki ezért a' fűgőért!
Phillis.

Hát ezt adta neked? pénzért vagy jó szóért?
Mirtill.

Biz' ő tsak úgy adta, én megjárt el-hoztam.
Phillis.

Úgy adta? de hisz' ezt én ajándékoztam,
Most tán tsak bosszantni akar ő, szegemet?

Hogy az elébb Montán előtt el-súllogtam.
 Bé-nézek, hogy az újj sipját meg-próbálnám,
 Senki sins; hát-ha most, Montánt meg-tré-
 fálnám,

Gondolom magamba! úgy-is tavaj őszel,
 A' ferégéyemet el-dugták a' tsöfzel.
 'S el-hozom, te pedig féltő 's gyanús lélek,
 Meg-fojtád, ó mert ezt, bánom a' míg élek!

Phillis.

Hát ezt loptad? 's Montán nem-tud semmit
 benne?

Mirtill.

Jaj hiszen ha tudna úgy mi bajom lenne!
 De lát'd, Dóris lovalt e're a' tréfára.

Phillis.

Az olyan tréfának, ládd ilyen az ára!

Mirtill.

De nem szép ám mindent olly nagyon fel-venni!
 A' ki tréfál, a'nak tréfát kell érteni!

Phillis.

Mirtill! én karóhoz nem-kötődj az fbet,
 Már bánom, de lát'd! nem-gondoltam egyebet,
 Tsak-hogy meg-akartok engem haragítani,
 Mert úgy-is kezd'tem volt, már Montánt
 gyafóitni.

(hirtelen el-megy.)

VII. J E L E N É S.

MONTÁN, MIRTILL.

Montán.

Jó szerentsét Mirtill! kedves énekelő!
Honnan vetődhattél most az egyszer elő?
Hát Phillist nem-láttad? nem-tudod hova
ment!

Mirtill.

Éppen most vala itt, tán ott lesz oda lent,
Gondolom Dóriszal, ott ama' nagy fánál,
Mert kért; hogy itt legyek addig a' nyájánál.

Montán.

Bezzeg ugyan Mirtill volt ám tete paté!
Leg-nehezebb per az Affzony-állaté!
Gondold-meg! azt fogta Phillis erővel ám,
Hogy én másnak adtam a' kedves pántlikám,
A' melyet a' minap karonra kötözött,
Ott a' hol tántzoltunk a' zöld tölgyek között.
De nagyon haragud't!

Mirtill.

Már azt ki tenné-fel?
Biz én azt gondoltam mind fenekig téj-fel!
Hanem ugyan Montán! kérlek valamire,

Ha engemet szeretsz!

Montán.

Nem - kérhetsz semmire,
A' mit meg - nem - adok; de nem a' rigómat,
Mert inkább od' - adom a' leg - jobb tinómat.

Mirtill.

Nem - kérek én semmit, csak hogy meg - en -
gedjél!

Montán.

Eredj, eredj, Mirtill! ne - gyermekedjél!
Most tréfálni akarsz. vagy tsúfolni talán,
Nekem nem - vétettél.

Mirtill.

Még fokat - is Montán!
Jaj mert szint - úgy félek ha meg - fogod - tudni,
Hogy míg élsz, mindég fogsz reám haragudni.
Phillis. —

Montán.

No, hogy Phillist talán meg - tsókoltad?
De kellett - is hogy ezt, oly nagy - titkoltad!
A' nem szentség - törés! e' csak tréfa játék,
Mellyet én - is töled nem - tsak egyszer láték!
Hát ezt engedjem - meg?

Mirtill.

Ó nagyobb az a' nál!
Dóris - is benne van. —

Montán.

Bár - tsak már szóllanál!
Phillis! Dóris! mert már majd meg - haragu -
dok,
én még a' vétke dről egy tseppet se - tudok.
Mond - meg! nem haragídom akart - flepsz, hiszen

Rofz Pajtás az , a' ki pajtásnak nem hiszen !
Mirtill.

Ma hozzád indúlok reggel a' lutsokba ,
 'S hogy fenkit se-látok ott a' kunnyhorokba,
 A' rigód el hozom ; Dóris elő-talál ,
 Kérdi , mi van nálad , mit hozol ! 's hol valál ?
 Meg-allok 's mutatom néki a' rigódat ,
 'S ő (hálgat) .

Montán.

De mond tovább! ne hagy-d félbe szódat!

Mirtill.

Ő, mond,, hé meg-kék most e'zel Phillist
 tsalni.

Montán.

Szép-is a' barátom úgy reám lovalni !

Mirtill.

'S mond Phillisnek , hogy ezt neked Montán
 adta ,

Úgy-is ha'agfzik r'á.

Montán.

Ennye eb-ugatta!

Mirtill.

Hát a'ra jön Phillis , 's Dóris meg-el-szalad ,
 Ni Phillis ! mutatom néki a' madarad !
 Neke' Montán ad'ta , ő el-vefzi , 's így szól ,
 Ennye , — — — —

Montán.

Gondolom már ! talán meg-tsipte jól ?

Mirtill.

Ne'm ha-nem a' mint ott fogta , simitotta ,
 Míg félre - e'lték , addig meg - fojtotta.

Montán.

Már a' vastag tréfa! tsúnyyan szép tréfálni,
Nem pedig tréfából másnak kárt csinálni!
Mert hisz' el lehetne nézni egy keveset,
De semmi, kurvannya! már ez-is meg-esett!

Mirtill.

Bizony a' nekem - is jó izűn nem - esnék,
Ha így szánt - szándékkal káromat keresnék,
De tsak ne - neheztelj olly nagyon érette,
Majd egy szép galambot kapsz tőlem helyette,
Eggy felől rózsza szín, fejér másik felől,
A' fején konrya van mind hátúl, mind elől.

Montán.

Tedd - el a Galambod! ha a' rigó oda,
Rózsza szín, vagy fejér a' nékem mitsoda!

Mirtill.

Nó Pajtás! hogy hidd - el hogy szánom felette,
A' leg - jobb kas - méhem küldöm - el helyette,
Már azt az Anyámtól Licas fokaf, kérte,
Két leg - jobbik juhát adta - vóna érte,
Meg - tudná mondani Dainom. ha meg - élne,
Hogy mindég unszolta 's járt rá, hogy szerélne.

Montán.

Nem vagyok én fősvény kurvannya a' mēhnek!
Biz' inkább örülnék a' Phillis kedvének.
De gyanakszik reám, 's nem - mondja az okát,
Pedig már el - hoztam néki a' Pántlikát.

Mirtill.

De követ gyanakszik, biz' ő' ak tetteti,
Az életér nálád jobban nem - szereti!
De meg - akar rólad egészen győződni,

'S azért

Azért szeret mindég 'perleni s' kötödni,
Az a' természeté a' hív Szeretőnek.

VIII. J E L E N É S.

MONTÁN. MIRTILL. PHILLIS. DÓRIS.

Montán.

MIRTILL! mit csináljak? nézzed a' hol jönnek!
Ugy tetszik, hogy refzket majd minden tetemem
Phillis.

NÓ Montán! meg engedj, mert meg-tsalt a'
szemen.

Más pántika volt az, a' méket gondoltam,
Most Cloéál valék; tölle tudakoltam.

Hát tzent a' békesség?

Montán.

Szent az én részemről.

Phillis.

Felejtkezz-el te-is, hát ez egy vétkemről!
Ez a' hirtelenség' és féltés' gyümöltse!

Montán.

A' hív Szeretőnek ilyen az erköltse!
Talán másfor te-is, nem-hirtelenkedel,
Ha nem mit-gondolod, a' mit tselekedel.

Phillis.

De fokszor magammal még nem-is bírhatok!

Mirtill.

Mert bizony olly kutya erköltsre kaptatok,
Hogy a' Pásztorokat ízembe útálljátok,
De ha el-hagynának, ér'ttek meg-halnátok.

Dóris.

Lassan Mirtill! ne tartsd magad' olly okosnak!
Nem tudod?

Mirtill.

Talán azt, hogy mélly partot mosnak
A' lassú patakok! De elég az hozzá,
Hogy a' fejér Népet Isten meg-átkozá,
Mert félig mind féltő, félig mind szerelmes!

Dóris.

Bár neked se lenne valaki kegyelmes
Rigó tolvaj!

Phillis (Montánhoz)

Igaz! ugyan meg-jártam én — — —
Ennye! be vas-villa szemeket vettem rám!

Montán.

Nem biz' én: hallottam, mi történt feletek,
A'zal mind a' kettenn hirtelenkedtetél.
Te a'ba, hogy hittél, ő meg', hogy eljötté,
De hiszen rossz végből ő se tselekedté.
Azért ne hidj mindjárt, ne légy olly hirtelen!
Hív vólt az én szívem, 's hív marad szüntelen!
Mind Dóris, mind Mirtill, mind te hibázátok
De én nem haragszom, jó Fiúk! reátok!
A' Pántlikádat is, ládd Phillis! el-hoztam!

Pbillis.

Eredj Montán! eredj! mert már meg-átkoztam.
De tudod, hogy esett? Cloé meg-szerette,
'S mind addig kötötte, a' míg ki-köthette.
De semmi, te vagy már minden boldogságom,
A' szívem, 's ez a' tsók légyen bizonyságom!

Mirtill.

Hát még-tsókolódsz is? ennye gonosz fajta!

Pbillis.

Ez az én Montánom, ne ütközz-meg rajta!

Mirtill.

De tudjátok e' mit? err' a' híres perre,
Ma hajtsuk bé jókor a' juhat egyizerre.
'S majd nap-le-ment felé, ha minden meg fejet,
Mennyünk ki a' gyepre, 's együnk ott friss tejet
'S ofztán, valamit-is kék már indítani.

Montán.

'S hát mit?

Mirtill.

Zalogosdit leg-jobb lessz játszani.

Montán.

Én játszom akármit.

Dóris.

Én ki-nem-maradok.

Pbillis.

Ha Montán-is játszik? zálogot úgy adok.

Mirtill.

Montán! mit csinálnak, a' kik szeretgélnek?

Montán.

Néha sz ve-vesznek, néha meg-békélnek.

Mirtill.

Mit Phillis?

Phillis.

Restellem koptatni a' számot,
Kérd-meg inkább ezt a' peres Pántlikámat!

Montán.

Eggynek a' másikra igen nagy a' gondja.

Mirtill

Féltik egymást úgye? azt igazán mondja!

4038 - 463 -